ος Ε — Αριθμος 322 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 24 Νοεμβριου 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ἀναγομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὀρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Π. Φέρμπου*,(συνέχεια.) — *Fortuné du Boisgobey*: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις *Χαρ. Καλαϊσάκη*,(συνέχ.) — *G. L. Heiberg* : ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ βούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' Ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν *Αἰσώπου*, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὡραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. *Θέμου Ἀννίνου*.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. *Γρ. Δ. Ξενοπούλου*.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὅθεν καθ' ὅσον παρήρχοντο αἱ ὧραι, ἐλάλουν οἱ πράκτορες τοῦ πατρός του καὶ ἔβλεπεν ἀποκαλυπτόμενα πάντα τὰ ἐλατήρια τῆς παγίδος. Διὰ τοῦτο ἠθέλησε τὰ πάντα νὰ μάθῃ, καὶ παρατηρήσας τὸν Φλέρην χαριτολογοῦντα πρὸς τὴν σύννουν καὶ σιωπηλὴν κυρίαν Πουρτοᾶ, ἀπεφάσισε νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν μυχιαιτάτων τοῦ θολεροῦ τούτου πνεύματος. Ἐξήγαγε λοιπὸν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἀργυρᾶν σιγαροθήκην καὶ ἀνοίξας αὐτὴν προσήνεγκε πρὸς τὸν γραμματέα.

— Φαίνεσθε ὅτι ἤλθετε ἐκ τῆς Ἀμερικῆς, εἶπεν ὁ γραμματεὺς παρατηρῶν ἐν ἀνέσει καὶ θαυμάζων τὰ σιγάρα τῆς Ἀβάνας.

Καὶ ἐκλέξας ἕν, ἐμάσησε σκαιῶς τὸ ἄκρον διὰ τῶν προσθίων ὀδόντων του καὶ καπνίζων αὐτὸ διὰ πυκνῶν εἰσπνοῶν εἶπε:

— Ἐὰν εἶσθε διὰ τὴν Νεβίλλην πηγαίνομεν μαζί.

— Μετὰ χαρᾶς, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

Ἐξερχομένους ἐκ τοῦ καπηλείου προέπεμψεν αὐτοὺς ὁ πελώριος Πουρτοᾶς μέχρι τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

Ὁ Γεώργιος ἐξελθὼν εἰς τὴν ὁδὸν ἀπέβλεψε πρὸς τὸ ὑψηλὸν δῶμα, ἐφ' οὗ ἐνόμισεν ὅτι βλέπει ἀμυδρῶς περιπατοῦσαν κομψὴν νεάνιδα, καὶ λαβὼν μετ' οἰκειότητος τὸν βραχίονα τοῦ Φλέρη, ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ μετ' ἀφελείας ὡς ἄνθρωπος αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἐν ἀφαλείᾳ.

Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν :

— Τώρα ὅπου εἴμεθα μόνοι, εἰπέ μου περὶ τοῦ Κλαιρεφόν.

— Ὦ! ἀγαπητέ μου κύριε, αὐτὸς ὁ εὐλογημένος ὁσημέραι χαντακώνεται . . . Αὐτὴν δὲ μάλιστα τὴν ὥραν μόνη ἡ κεφαλή του μένει ἔξω . . . Καὶ μετ' ὀλίγον θὰ χαντακωθῇ ὁλόκληρος καὶ δὲν θὰ μείνῃ ἴχνος. Ὁ μαρκήσιος Κλαιρεφὸν εἶνε γέρων ξεκουτιασμένος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ εἰκοσαετίας ἐβασανίσθη περισσότερον διὰ νὰ καταστραφῇ παρ' ὅσον ἄλλοι βασανίζονται διὰ νὰ πλουτίσουν . . . Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν κατεγίνετο εἰς τὴν κατασκευὴν διπλῶν ἁρότρων αὐτοκινήτων, μὲ τὰ ὁποῖα ὅμως, σημειώσατε ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ καλλιεργήσῃ τὴν γῆν, καὶ περιστροφικῶν ἀλωνιστικῶν μηχανῶν, αἱ ὁποῖαι ἔκαμνον τρίμματα τὸν σῖτον, τὸ κακὸν δὲν ἦτο τόσον πολύ. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν σοφίζεται νὰ κατασκευάσῃ ὑδραυλικὴν ἄσβεστον· ἀρχίζει λοιπὸν δοκιμὰς εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ κτήματός του· κτίζει ἐργαστήριον, καὶ τέλος πάντων ὑποθηκεύει τὰ κτήματά του διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς δαπάνας τῆς ἐπιχειρήσεως!... Τὸ καλλίτερον δι' αὐτὸν θὰ ἦτο νὰ πέσῃ κατακέφαλα εἰς τὸ πηγάδι τοῦ Μεγάλου Πηλωρυχείου, τὸ ὁποῖον ἔχει βάθος ἑκατὸν εἴκοσι μέτρων. Ὁ βλὰξ αὐτὸς ἦτο ἄξιος νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐπιχείρησιν αὐτήν, ὅσον ἐγὼ εἶμαι ἄξιος νὰ φυτεύω λάχανα.

— Καὶ δὲν ἔχει κανένα ἰδικόν του ἄνθρωπον νὰ τὸν πονῇ καὶ νὰ τὸν συμβουλεύῃ καὶ νὰ τὸν βοηθῇ;

— Θά μου εἰπῆτε ἔχει τὸν υἱόν του· ἀλλ' αὐτός, κύριέ μου, ὁ εὔμορφος καὶ ζωηρὸς νέος, εἴδατε δὰ πρὸ ὀλίγου πῶς μεταχειρίζεται 'σὰν σκυλιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅταν τοῦ πταίσουν. Καὶ ποῦ νά το εὕρῃ τὸ μυαλὸ διὰ νὰ φωτίσῃ καὶ τὸν πατέρα του, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ἔχει διὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἑαυτόν του. Ἄ! ἂν εἶνε νὰ κτυπήσῃ κανένα ἀγροιόχοιρον, νὰ δαμάσῃ ἵππον ἀδάμαστον, νὰ φάγῃ καὶ νὰ πίῃ μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα καὶ νὰ πειράζῃ κανένα θηλυκό, ἄ! μάλιστα, εἰμπορεῖτε νά τὸν εὕρετε πάντοτε ἕτοιμον καὶ πρόθυμον. Ἀλλὰ μή του εἰπῆτε νὰ καθίσῃ νὰ σκεφθῇ ἢ νὰ ἐκτελέσῃ καμμίαν σπουδαίαν ἐργασίαν· δὲν εἶνε ἱκανός. Μίαν ὥραν νὰ καθίσῃ νὰ ἐργασθῇ, μίαν ὥραν ἄν του λείψῃ ὁ περίπατος καὶ ἡ διασκέδασις, τετέλεσται, εἶνε χαμένος ἄνθρωπος. Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ μόνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐλπίσῃ ἡ οἰκογένειά του ὀλίγην βοήθειαν, διότι δέν τον λογαριάζω τὸν βαρῶνον Κροιμενίλ, ὁ ὁποῖος ἔρχεται 'ς τὴ χάσι καὶ 'ς τὴ φέξι νὰ προσφέρῃ τὴν λατρειαν του εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀντωνίαν.

Ἐνῷ ἐβάδιζον αἴφνης ὁ Γεώργιος ἀκούσας τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Φλέρη ἐστάθη, ὡς ἐὰν εἶδε βάραθρον χαῖνον πρὸ τῶν ποδῶν του. Ὠχρότης αἰφνιδία ἠπλώθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ διὰ φωνῆς παρηλλαγμένης ἐτραύλισεν :

— Εἶνε ὁ μνηστήρ της;

— Μάλιστα, καὶ εἶνε ἀξιόλογος νέος, εἶνε ἴλαρχος. Δύο ὁλόκληρα ἔτη ἔχει τὴν ὑπομονὴν καὶ περιμένει καὶ ἐλπίζει· ἀλλὰ θαρρῶ, ὅτι θὰ κάμῃ πτερὰ καθὼς ἰδῇ ὅτι ὁ πενθερός του ἐπῆρε τὸν κατήφορον...

Ὁ Γεώργιος ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀναγεννώμενον, ἐπὶ τῇ φρικώδει ἐλπίδι, ὅτι ἡ Ἀντωνία ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἐγκαταλειφθῇ ὑπὸ τοῦ μνηστῆρός της. Εἶδεν ὅτι καὶ τὸ συμφέρον του καὶ τὸ τοῦ πατρός του συνεταυτίζοντο· ὥστε οὐδὲν ἄλλο ὤφειλε νὰ περιμένῃ ἢ τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ μαρκησίου. Τότε δὲ ἡ

Ἀντωνία, μένουσα ἄνευ περιουσίας θὰ συνδιηλλάσσετο πρὸς αὐτόν.

Ὁ Γεώργιος συλλαβὼν ἑαυτὸν εὐχόμενον τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς συμφορᾶς ταύτης ἔφριξεν.

Εἶπε δὲ καθ' ἑαυτόν :

— Τί κάθαρμα ὅπου εἶμαι ! Εἶμαι λοιπὸν ἄτιμος ὅπως ὁ Φλέρης οὗτος, ὁ ὁποῖος μὲ τόσην ἀπάθειαν διηγεῖται ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας καὶ καραδοκεῖ τὴν δυστυχίαν τῆς οἰκογενείας ταύτης ! Ἔτσι αἴ ! Θὰ γίνω καὶ ἐγὼ μέλος τῆς μυσαρᾶς συμμορίας των ; Θὰ ἐπιδιώξω τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀξιολατρεύτου ταύτης νεάνιδος διὰ μέσων ἀτίμων, δι' ἀτιμίας ;

Καὶ ἐγείρας τὴν κεφαλὴν ἔπληξεν ἰσχυρῶς διὰ τοῦ ποδὸς τὴν γῆν, καὶ αἰσθανόμενος τὴν καρδίαν του ἐπηρμένην ὑπὸ τολμηρᾶς ἐλπίδος, ἀπεκρίθη εἰς τὸ ἐρώτημα, ὅπερ ἡ συνείδησίς του ἠρώτησεν αὐτόν :

— Ὄχι δι' ἀτιμίας, ἀλλὰ διὰ θυσίας!

Γ'

Η ΕΥΜΟΡΦΟΣ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑ

Ὁ τολμήσας νὰ καταστήσῃ τὸν Καρβαγὰν ἐχθρὸν αὐτοῦ δεινὸν καὶ κινδυνώδη ἦτο ἤδη γέρων, ἐρρυτιδωμένον ἔχων τὸ μέτωπον, τὴν κόμην χιονόλευκον, τοὺς ὤμους κεκυρτωμένους, τὸ βῆμα κλονούμενον. Ἄλλοτέ τον ἐπωνόμαζον εὔμορφον Κλαιρεφόν· ἡ δὲ ἀφορμὴ ἧς ἕνεκα ἐμισεῖτο ἤδη ἐμμανῶς ἦτο ἐρωτικόν τι συμβάν.

Ἐγεννήθη τῷ 1816. Ὁ πατήρ του πλουτίσας ἐκ τῆς προικὸς τῆς γυναικός του, θελκτικωτάτης Ἀγγλίδος, εἶχε κτήματα, ὧν ἡ ἐτησία πρόσοδος ἦτο ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδες φράγκων. Τυχὼν δὲ τῆς εὐνοίας τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ', μεθ' οὗ συνέπαιζεν *οὔλστ* ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσιν ὅλα ἔτη, ἀνηγορεύθη εὐπατρίδης θαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως καὶ ταξιάρχης τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου. Πολλοὶ τῶν πιστῶν ἀκολούθων τοῦ βασιλέως τῶν προκινδυνευσάντων ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πρὸ τῶν ἐχθρικῶν τηλεβόλων, δὲν ἔτυχον τηλικούτων τιμῶν ἕνεκα τῆς ἀνδρείας των, ὅσων ἔτυχεν ὁ κύριος Κλαιρεφὸν ἕνεκα τῶν ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ *ρούμπων* του.

Δεκατριῶν ἐτῶν ὁ Κλαιρεφὸν ᾐσθάνθη τὴν πρώτην θλῖψιν, ἀποθανούσης τῆς μητρός του. Ὁ πατήρ του θέλων νὰ παρηγορήσῃ τὸν υἱόν του, κατέταξεν αὐτὸν ὡς ἀκόλουθον τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Γ'. Ἐφαίνετο δὲ ὁ υἱὸς ὅτι ἐβάδιζεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ πατρός του, εὐδοκιμῶν ἐν πᾶσιν. Ἐμάνθανε δὲ καὶ τὸ *οὔιστ*, ἀλλ' αἴφνης ἐπελθούσης τῆς ἐπαναστάσεως ἠναγκάσθη ὁ βασιλεὺς Κάρολος νὰ ἀπέλθῃ εἰς Ἀγγλίαν. Παρηκολούθησε δὲ τὸν βασιλέα καὶ ὁ μαρκήσιος παραλαβὼν καὶ τὸν υἱόν του. Ὁ Ὀνώριος Κλαιρεφὸν ἦλθε παῖς εἰς τὴν ξένην γῆν καὶ ἐν αὐτῇ ἀνεπτύχθη καὶ ἠνδρώθη. Καθ' ὅσον δὲ ἡλικιοῦτο, ἐξεδηλοῦντο περίεργοι διαφοραὶ μεταξὺ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πατρός του. Ὁ πατήρ, ἀριστοκρατικὸς ἀμαθής, βλέπων τὸν υἱόν του σπουδάζοντα καὶ μελετῶντα, τὸν ἐνέπαιζε διὰ τὴν ἐπιμέλειάν του εἰς τὴν σπουδήν, ἣν αὐτὸς ἐθεώρει ὡς πρᾶγμα πρόστυχον καὶ χυδαῖον, ἀνάξιον τῆς προσοχῆς εὐπατρίδου.

— Μὰ δὲν μου λέγεις, Ὀνώριέ μου, τί ἔχεις σκοπὸ νὰ γίνῃς, ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος πρὸς τὸν υἱόν του. Θὰ γίνῃς βιομήχανος ἢ ἔμπορος ; Εἰς ἀνθρώπους τῆς τάξεώς μας μία εἶνε μοναχὰ ἡ ἐπιστήμη ἡ ὁποία τοὺς πρέπει: ἡ καλοζωία, καὶ θαρρῶ πῶς μοναχὰ αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη λείπει ἀπὸ 'σένα. Δὲν 'ξέρεις πόσον λυποῦμαι νά σε βλέπω νὰ ἔχῃς κλίσιν εἰς πράγματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγὼ δὲν 'ξέρω τί ὄνομα νά τους δώσω... Αὐτὰ δὲν εἶνε φρόνιμα πράγματα καὶ θὰ βλάψῃς τὸ μέλλον σου..

— Αὐτὰς τὰς ἰδέας, Ὀνώριέ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, αὐτὰς τὰς ἰδέας, χωρὶς ἄλλο θά τας ἐκληρονόμησες ἀπὸ τὴν μακαρίτισσαν τὴν μητέρα σου· διότι οἱ Κλαιρεφὸν ποτὲ δὲν ἔμαθαν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τραβοῦν τὸ σπαθὶ καὶ νὰ ἐξοδεύουν μεγαλοπρεπῶς τὰ εἰσοδήματά των.

Οἱ σαρκασμοὶ οὗτοι οὐδόλως ἴσχυον νὰ ἀποτρέψωσι τὸν Ὀνώριον, ὅστις μεγίστην ἀνακούφισιν εὕρισκεν ἐν ταῖς ἐπιστημονικαῖς μελέταις. Ἐξαιρέτως δὲ εἶχε κλίσιν πρὸς τὴν φυσικὴν καὶ τὴν χημείαν. Ἐντυχών ποτε παλαιῷ τινι καθηγητῇ τοῦ Πανεπιστημίου, προσείλκυσε τὴν ἀγάπην αὐτοῦ καὶ τὴν εὔνοιαν, καὶ μετ' αὐτοῦ διήρχετο εὐαρέστως ὥρας ὁλοκλήρους ἔν τινι σπουδαστηρίῳ, ὅπερ εἶχε διασκευάσῃ εἰς χημικὸν ἐργαστήριον. Πρωΐαν τινά, ἐνῷ ὁ Ὀνώριος ἐξετέλει πείραμά τι, ἐγένετο ἔκρηξις σφοδροτάτη· προσδραμὼν ὁ πατήρ του ἠρώτησεν αὐτὸν σκεπτικῶς τί κατεσκεύαζε μετὰ τηλικούτου πατάγου. Τοῦ δὲ Ὀνωρίου οὐδὲν ἀποκρινομένου ἕνεκα φόβου, ὁ πατὴρ εἶπεν :

—Ἂν εἶνε κανὲν ἰατρικὸν διὰ νὰ ζῇ κανεὶς πολλὰ χρόνια, θὰ κάμῃς πολὺ καλά, Ὀνώριέ μου, νά μου δώσῃς ἕνα μπουκαλάκι, διότι εἶνε κάμποσος καιρὸς ὅπου δὲν αἰσθάνομαι τόσον καλὰ τὸν ἑαυτόν μου.

Ὁ Ὀνώριος ταραχθεὶς προσεκάλεσε τὸν τακτικὸν τοῦ πατρός του ἰατρόν, ἀλλ' οὐδὲν ὠφέλησαν αἱ συνταγαὶ τοῦ ἰατροῦ καὶ ἡ υἱικὴ στοργή, καὶ ὁ μαρκήσιος ἀπέθανεν. Ἡ μόνη ἀσθένεια αὐτοῦ ἦτο ἡ ἡλικία του, οἱ βαρύνοντες αὐτὸν ὀγδοήκοντα ἐνιαυτοί.

Ἅμα γενόμενος ἐνήλιξ ὁ Ὀνώριος, εὑρέθη πλούσιος, ἐλεύθερος καὶ ὁπωσοῦν ἀποστρεφόμενος τὸν ἐν τῇ ξένῃ γῇ βίον. Παρευθὺς λοιπὸν ἐγκαταλείπει τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν πατρίδα του καὶ κατ' εὐθεῖαν τρέχει εἰς τὰς ἐν Κλαιρεφὸν κτήσεις του. Ὁ ἀὴρ τῆς πατρίδος ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν παράδοξον ἡδονήν, καὶ τότε μόνον ᾐσθάνθη ἑαυτὸν πράγματι νέον, πράγματι ζωντανόν. Ἀνέλπιστον σφρίγος καὶ ἀκμὴ ἐζωογόνησε τὸ σῶμά του, ἐμετρίασε τὴν περὶ τὰ ἀποστακτικὰ σκεύη φροντίδα του, ἐγκατέλιπε τὸ χημικὸν ἐργαστήριόν του καί τῳ ἐπῆλθεν ὄρεξις νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους καὶ νὰ διαχειμάσῃ ἐκεῖ.

Πάρα πολὺ ταχέως εἶχεν ἀποθάνῃ ὁ μαρκήσιος. Ἐὰν ἔζῃ τώρα καὶ ἔβλεπε τὸν Ὀνώριον εὐωχούμενον, παίζοντα καὶ τὰ λοιπά, θὰ παρηγορεῖτο βεβαίως πειθόμενος ὅτι τὸ ὄνομά του δὲν ἔπεσεν εἰς σχολαστικόν. Ὁ νέος ἐνεγράφη μέλος τῆς Ἱππικῆς Ἑταιρείας, ἥτις ἦτο τότε ἐν σπαργάνοις, ἐπεδόθη εἰς παντοίας τέρψεις καὶ διασκεδάσεις, καὶ ἐπειδὴ αἱ πρόσοδοι δὲν ἐπήρκουν πλέον, ἐπέβαλε τολμηρὰν χεῖρα καὶ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου.

Τὸ θέρος μετέβαινε κατ' ἔτος εἰς Κλαιρεφὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θήρας, καὶ ἐξέπληττε τὴν Νεβίλλην διὰ τῶν πολυτελῶν ἀποσκευῶν του καὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν ὑποδοχῶν. Πλεῖστα δὲ ὅσα παράδοξα ἐθρυλλοῦντο περὶ αὐτοῦ· φερ'εἰπεῖν ἐδιηγοῦντο ὅτι ἐν ἑνὶ καὶ μόνῳ γεύματι κατεπόθησαν ὀγδοήκοντα βαυκαλίδες Καμπανίτου οἴνου ὑπ' αὐτοῦ τε καὶ τῶν συνδαιτυμόνων φίλων του, καὶ ὅτι γυναῖκες ἀνδρικὰ ἐνδεδυμέναι μετεῖχον τῶν θηρευτικῶν ἐκδρομῶν· μία μάλιστα αὐτῶν θελήσασα νὰ πυροβολήσῃ δορκάδα, ἐφύτευσεν εἰς τὸ γαστροκνήμιον χωρικοῦ τινος ἰχνηλάτου μίαν βολὴν σφαιριδίων, καὶ ὁ τραυματισθεὶς ἔλαβεν ἀποζημίωσιν δυσχίλια φράγκα, ποσὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ! Ἔκτοτε δὲ πάντες οἱ χωρικοὶ ὠνειροπόλουν τὸ ποσὸν τοῦτο, καὶ ἐξετίθεντο ἀφρόνως εἰς τὰς βολὰς τῶν εὐγενῶν θηρευτῶν, ἴσως καὶ τύχωσι καὶ αὐτοὶ τοῦ εὐεργετήματος.

Ὁ Ὀνώριος ἦτο νέος εὔμορφος, μετρίου ἀναστήματος, ξανθὸς καὶ γαλανός. Ὅτε διήρχετο διὰ τῆς πολίχνης ἐλαύνων τὸν δίφρον του, καὶ διὰ τοῦ ἠχηροῦ καλπασμοῦ τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἐδονοῦντο καὶ ἔτριζον αἱ ὕαλοι τῶν παραθύρων, οὐκ ὀλίγαι γυναῖκες ἀπετόλμων νὰ ρίψωσιν ἓν βλέμμα ἀπὸ τοῦ παραθύρου, πλεῖσται δὲ νεάνιδες ἕνεκ' αὐτοῦ ἐκαρδιοκτύπουν ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ. Ἀλλὰ τί εἶχον νὰ ἐλπίζωσιν αἱ νεάνιδες αὗται παρὰ τοῦ κομψοῦ νεανίσκου, ὃν πάντες ἐνόμιζον ὡς ποιοῦντα θαύματα ἐν Παρισίοις ;

Ἐν τούτοις ἐπέκειτο συμβὰν ἀπρόοπτον, ὅπερ ἔμελλε νὰ κάμῃ μέγα κρότον καὶ νὰ ἔχῃ μέγα ἀποτέλεσμα ὡς πρὸς τὸ μέλλον τοῦ μαρκησίου.

Ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγορᾶς, παρὰ τὴν δημοσίαν κρήνην, ἧς τὸ ἀενάως ἀναβρύον ὕδωρ κατέστιζε τοὺς λίθους τῶν τοίχων δι' εὐρῶτος ὑποπρασίνου, ἔκειτο στενὴ καὶ χαμηλὴ οἰκία ἔχουσα ἀέτωμα πολὺ ὀξὺ καὶ παράθυρα μετὰ πρασίνων ὑάλων· ἐπὶ τοῦ ὑπέρθυρου μαύρου πίνακος ἀνεγινώσκετο ἐπιγραφή :

Κατελούρης ἔμπορος

Τὸ μικρὸν τοῦτο ἐμπορικὸν κατάστημα ἦτο κατάφορτον σάκκων περιεχόντων παντοίους δημητριακοὺς καρπούς, χόρτον, πίτυρα, βρώμην καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ ζοφερὸν τοῦτο καὶ ὑγρὸν καταγώγιον, ὅπερ οὐδέποτε τὸ ἔβλεπεν ὁ ἥλιος, ἐφάνη

ὅμως εἰς τὸν μαρκήσιον ἀκτινοβόλον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἀγορά, καὶ πλῆθος πολὺ συνωστίζετο ἐν τῇ ὁδῷ, ὥστε ἠναγκάσθη ὁ μαρκήσιος νὰ σταματήσῃ τοὺς ἵππους του πρὸ τοῦ καταστήματος. Ἀπέβλεψε δὲ ἀφῃρημένος πρὸς τὸ παράθυρον καὶ κατελήφθη ὑπὸ θάμβους. Καθημένη ἐν τῷ παραθύρῳ καὶ κεντῶσα νεᾶνις ξανθὴ ὡς Παναγία τοῦ Ραφαήλου, κρινόλευκος, ἔχουσα στόμα σεμνὸν καὶ νόστιμον, ὀφθαλμοὺς λευκούς, σκιαζομένους ὑπὸ μακρῶν καταστανῶν βλεφαρίδων, ἐπεφάνη πρὸ τῶν ἐκθάμβων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν μεστὴ χάριτος καὶ θελκτικωτάτη, ὡς ἄνθος εὐγενὲς φθίνον ἄνευ ἀέρος καὶ ἄνευ ἡλίου.

[Ἕπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^ΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐπέβη ἁμάξης, καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὴν τρίοδον, ἥτις σχηματίζεται ἀπὸ τὸ Βουλεβάρτον Ἀραγὼ καὶ τῆς ὁδοῦ Οὐρσίνης, πλησίον τοῦ νοσοκομείου. Ἐπεθύμει νὰ ἐπιτηρῇ μακρόθεν τὴν ἐπιχείρησιν, καὶ εἶχεν ὑπολογίσει, ὅτι ἐκεῖ ἦτο ἡ καταλληλοτέρα θέσις, ὅπως κατοπτεύῃ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ἁμάξης τὰς περιπετείας τῆς καταδιώξεως. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κιβώτιον εἶχε συλληφθῆ ἐρχόμενος ἐκ τοῦ μέρους τῆς Οὐρσίνης, ὥστε ἂν ἀπεφάσιζε νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖ, ὁπόθεν εἶχεν ἀναχωρήσει, ἤθελεν ἀφεύκτως διέλθει ἐκεῖθεν.

Μετὰ μίαν ὥραν ἕκαστος εὑρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ βωβὸς δὲν ἔκαμεν οὐδεμίαν δυσκολίαν, ὅπως λάβῃ θέσιν εἰς τὸ κινητὸν κιβώτιον, ὅπερ ἔμελλε νὰ τὸν καταθέσῃ εἰς τὸν σταθμόν, ὁπόθεν τὸν εἶχε παραλάβει τὴν πρωΐαν. Ἐκεῖ ὁ ἐνωμοτάρχης, ἀφοῦ ἀπήγγειλε λογίδριον, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν πλάνην τοῦ φυλακισμένου, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν οὗτος θὰ τὸν ἤκουεν, ἔσπευσε νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὸν εἰς δύο κλητῆρας λέγων αὐτοῖς:

— Ἀπαλλάξατέ με ἀπὸ αὐτὸν τὸν τυχοδιώκτην καὶ ὁδηγήσατέ τον μακρὰν διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ πλέον νὰ μᾶς ζαλίσῃ.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐφάνη ποσῶς ὅτι ἐνόησε τὴν φράσιν ταύτην, λεχθεῖσαν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῷ ἐμπιστοσύνην, ἀλλ' ἠκολούθησεν εὐπειθῶς τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, οἵτινες ἔλαβον τὴν ὁδὸν Κρουλεβάρδ, ἀνῆλθον τὴν ὁδὸν Κορβισάρ, καὶ ἐγκατέλειψαν αὐτὸν εἰς τὴν πρώτην τρίοδον, εἰπόντες αὐτῷ:

— Καλὸν κατευόδιον καὶ πάσχισε νὰ μὴ πιασθῇς ἄλλοτε.

Ὁ Πιεδούσης, ἐνδεδυμένος πάντοτε ὡς *μουσγομάγκα*, περιεφέρετο εἰς τὴν ὁδὸν Κορδιλιέρ, ὁ δὲ Πήγασης ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του ὑπὸ τὸ προστέγειον τοῦ βυρσοδεψείου, ὅπερ κεῖται εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Champ de-l'Alouette.

Ἔπιπτε χιὼν ἄφθονος, καὶ τὸ ψῦχος εἶχεν ἀποσκληρύνει τὴν πεσοῦσαν τὴν νύκτα χιόνα. Οὐδεὶς διαβάτης ἐφαίνετο· ὅλη δ' ἡ ζωὴ τοῦ πτωχοῦ τούτου τμήματος εἶχε συγκεντρωθῆ εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα, δι' ὧν γέμουν τὰ ἐξωτερικὰ βουλεβάρτα. Ὅθεν τ' ἀστυνομικὰ ὄργανα εἶχον δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ παρατηρῶσι τὰς κινήσεις τοῦ θηράματος, ὅπερ παρεμόνευον, καὶ ἔλαβον τὰ μέτρα των ὅπως μὴ παρατηρηθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ βωβὸς ἤρχισε ν' ἀκολουθῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς ἀπομακρυνομένους ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, εἶτα ἀκούμβησεν ἐπὶ τοῦ περιφράγματος κήπου τινὸς καὶ παρετήρει πέριξ αὐτοῦ. Ἐκεῖνοι, οἵτινες παρεμόνευον αὐτόν, ἐφοβήθησαν πρὸς στιγμὴν μή τοι τοποθετηθῇ ἐκεῖ, ὅπως καὶ εἰς τὴν κρηπῖδα τῶν Χρυσοχόων, διότι δὲν ἐκινεῖτο ποσῶς. Μετὰ δύο ὅμως ἢ τρία λεπτά, ἅτινα μετεχειρίσθη διὰ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ μέρος ἐν ᾧ εὑρίσκετο, κατηυθύνθη πρὸς τὴν γωνιαίαν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Κορβισὰρ καὶ τῆς ὁδοῦ Πασκάλ, παρετήρησεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τοὺς λίθους τοῦ τοίχου, ἐποίησε χειρονομίαν ἐκπλήξεως ἅμα τε καὶ εὐχαριστήσεως, καὶ ἤρχισε ν' ἀνέρχηται ἄνευ δισταγμοῦ πρὸς τὸ βουλεβάρτον Ἀραγώ.

Ὁ 29 καὶ ὁ 33 ἄφησαν αὐτὸν νὰ διέλθῃ, καὶ ἔλαβον ἡσύχως τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν.

— Ἄ! τὸν μασκαρᾶ, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ 29, διερχόμενος πρὸ τῆς γωνιαίας οἰκίας, ἔκαμε σημάδι εἰς τὸν τοῖχον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἶχε τὸ κάρβουνον εἰς τὴν τσέπην του. Τώρα θὰ εὕρῃ πάλιν τὸν δρόμον του, καὶ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ κατ' εὐθεῖαν ἐκεῖ ὅπου ἔχομεν ἐργασίαν. Πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ ὁ ἀρχηγός.

Ὁ ἀρχηγὸς ἦτο πράγματι λίαν εὐχαριστημένος, διότι διὰ τῆς ὀλίγον ἀνυψωμένης ὑάλου τῆς ἁμάξης του ἔβλεπε τὸν βωβὸν προχωροῦντα βήματι στερρῷ ἀνθρώπου γινώσκοντος ποῦ ὑπάγει. Οἱ κλητῆρες παρηκολούθουν μακρόθεν ἀπαρατήρητοι. Ἐσταμάτησαν, ὅτε ὁ παρακολουθούμενος ἐσταμάτησε, πλησίον τοῦ νοσοκομείου τῆς Οὐρσίνης, καὶ δέκα βήματα μακρὰν τῆς ἁμάξης Ἐφαίνετο ἐν ἀμηχανίᾳ, μετέβαινεν ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τῆς τριόδου, καὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐφοβεῖτο ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκεῖθεν.

Τέλος, ἀπεφάσισε νὰ διαβῇ τὸ βουλεβάρτον καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Οὐρσίνης, ἥτις ἀνοίγεται ἀκριβῶς κατέναντι τῆς ὁδοῦ Κορβισάρ, ἧς εἶνε ἡ ἐξακολούθησις. Παρηκολούθησεν αὐτὴν ἄνευ δισταγμοῦ, μέχρι τοῦ Πὸρτ-ροαγιάλ. Ἐκεῖ ἐσταμάτησεν ἀκόμη ὀλίγον. Προφανῶς οἱ εὐρεῖς δρόμοι ἀπεπλάνουν αὐτόν.

Ἡ ἅμαξα ἐκυλίετο βάδην ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν κλητήρων.

Ὁ βωβός, ἀφοῦ πάλιν παρετήρησε τοὺς τοίχους, ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ κατ' εὐθεῖαν, εἶτα ἔστρεψε πρὸς τ' ἀριστερὰ διὰ τοῦ δρομίσκου τῶν Λυονκί. Τοῦτον ἠκολούθησε μέχρι τῆς ὁδοῦ Βερθολαί, κειμένου κατὰ μῆκος τῶν κήπων τοῦ Βὰλ-δὲ-Γράς, εἶτα ἔλαβε πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν στενὴν καὶ σκολιὰν ὁδὸν Ἀρβαλέτ.

Ἡ διάβασις ὅλης ταύτης τῆς ἀποστάσεως ἐξετελέσθη βήματι γοργῷ, ἡ δὲ πεποίθησις, ἣν ἐδείκνυεν ὁ βωβὸς ἐμαρτύρου ὅτι ἐβάδιζε τώρα ἐπὶ γνωστοῦ ἐδάφους. Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἦσαν ἔξαλλοι χαρᾶς, ἥτις ἔφθασεν εἰς τὸ ἄωτον αὐτῆς, ὅτε εἶδον αὐτὸν σταματήσαντα πρὸ κιγκλίδος, ἐγγὺς σχεδὸν τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ Λωμόν, παρατηρήσαντα πρὸς στιγμὴν τὴν οἰκίαν, ἣν προεφύλαττον αἱ κιγκλίδες, καὶ κρούσαντα θαρραλέως τὸν κώδωνα.

Εἶχον προσχεδιάσει τὴν ἐνέργειάν των. Ὁ Πήγασης ἔκαμεν ἀκόμη βήματά τινα καὶ ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ ἀντικρὺ λιθοστρώτου. Ὁ Πιεδούσης ὑπῆγε μακρότερον καὶ ἐτέθη εἰς κατόπτευσιν, ὄπισθεν τῆς ὁδοῦ Λωμόν. Ὁπόθεν καὶ ἂν ἤθελε τραπῇ ὁ παρακολουθούμενος, ἐὰν ἐπεχείρει ν' ἀναχωρήσῃ, ἡ διάβασις τῷ ἦτο κεκλεισμένη.

Ταὐτοχρόνως ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπιδρομῆς κατήρχετο τῆς ἁμάξης καὶ κατηυθύνετο βήμασι βραδέσι πρὸς τὴν κιγκλίδα. Ὁ βωβὸς ἐξηκολούθει νὰ κρούῃ τὸν κώδωνα, ἀλλ' οὐδεὶς ἤρχετο νὰ τῷ ἀνοίξῃ. Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος παρετήρησε μίαν ἀνθρακοπώλιδα, ἥτις προέβαλε τὸ μαυρισμένον πρόσωπόν της ἐκ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου της, καὶ ὅτε ἦτο πλησίον της, ἤκουσεν αὐτὴν λέγουσαν:

— Κτύπα ὅσον θέλεις, παιδί μου. Τὸ κουτὶ εἶνε ἄδειο.

Θ'

— Δὲν εἶνε κατοικημένη ἡ οἰκία αὕτη; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας τὴν ἀνθρακοπώλιδα.

— Ἡ νοικατόρισσα φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπόψε, ἀπεκρίθη αὕτη, διότι σήμερον τὸ πρωὶ δὲν εἴδομεν τὰ μοῦτρα τῆς δούλας.

— Ὑπάρχει θαλαμηπόλος· καλὸν νὰ γνωρίζωμεν καὶ τοῦτο, ἐσκέφθη ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

— Ἐὰν σὲ ἠρώτησα, ἐπανέλαβε, τὸ ἔκαμα διότι βλέπω ἐκεῖ ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος ἐκουράσθη νὰ τραβᾷ τὸ κουδοῦνι. Θὰ κάμῃς μισθὸν νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς ὅτι δὲν εἶνε κανείς.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, θὰ τὸ ἰδῇ ὁ ἴδιος. Καὶ ἔπειτα δὲν εἶμαι βεβαία, ὅτι ἡ κυρία ἀνεχώρησεν. Ἡ δούλα της τὸ εἶπεν ἔτσι χθὲς εἰς τὸν ἄνδρα μου, ὅτι πηγαίνει εἰς τὸν τόπον τῶν Ἰγγλέζων μὲ τὴν κυρά της, καὶ ὅτι ἐσκόπευον ν' ἀναχωρήσουν τὰ μεσάνυκτα. Ἦτο κάμποση ὥρα ποῦ εἶχα πλαγιάσει, τὰ μεσάνυκτα... ὅταν δηλαδή...

— Δὲν γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι;

— Δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου, εἶπεν ἡ ἀνθρακοπῶλις, ὀλίγον ἔκπληκτος δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις.

— Ἴσως κάμνει λάθος τὴν θύραν, καὶ ὑπάγω νὰ τὸν ἐρωτήσω.

Καὶ ἀφίνων τὴν Ὠβερνόν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ὑπῆγε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν βωβόν, ὅστις δὲν τὸν εἶχεν ἀκόμη παρατηρήσει, τόσον ἦτο ἀπησχολημένος εἰς τὸ νὰ σύρῃ τὸν κώδωνα, καὶ ἐκτύπησεν αὐτὸν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου. Ὁ νεανίας ἐστράφη καὶ ἐφάνη ἐκπλαγεὶς ἀναγνωρίσας τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τὸν εἶχε κρατήσει τόσον χρόνον, δὲν ἐφάνη ὅμως ποσῶς καὶ πτοηθείς.

— Ἰδοὺ ἀπόδειξις ἀποτελεσματικωτέρα τῶν ἄλλων, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ὁ Λεκὸκ εἶχε δίκαιον. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐδεμίαν γνῶσιν ἔχει τῆς δολοφονίας, ὡδήγησεν ὅμως ἡμᾶς εἰς τὴν φωλεάν, καὶ τοῦτο εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἴχομεν ἀνάγκην. Πρόκειται ἤδη νὰ προβῶμεν μετὰ περισκέψεως καὶ μεθόδου.

Εἶχεν ἤδη χαράξει τὸ σχέδιόν του. Ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν βωβόν, ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄμαξαν, ἐφ' ἧς τὸν ἐπεβίβασε, προσεκάλεσε διὰ σημείου τὸν ἀριθμὸν 33 καὶ εἶπεν αὐτῷ νὰ παρακαθήσῃ εἰς τὴν ἄμαξαν πρὸς ἐπιτήρησιν τοῦ βωβοῦ, ὃν προὐτίθετο νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ πλέον. Εἶτα, ἐστράφη πρὸς τὸν ἀριθμὸν 29, ὅστις, βλέπων τὴν τροπὴν ἣν ἐλάμβανον τὰ πράγματα, εἶχε πλησιάσει ἠρέμα, καὶ διέταξεν αὐτὸν νὰ φρουρῇ πρὸ τῆς κιγκλίδος.

— Θὰ εἰσέλθω μόνος, εἶπεν. Ἐὰν αἱ θύραι εἶνε κλεισταὶ θὰ ὑπάγῃς νὰ ζητήσῃς ἕνα κλειθροποιόν, στοιχηματίζω ἐν τούτοις ὅτι εἶνε ἀνοικταί. Μένε ἐδῶ, καὶ μὴν ἔλθῃς ἂν δὲν συρίξω. Καὶ σύ, προσέθηκεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν ἀνθρακοπώλιδα, μήτε λέξιν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἰς τοὺς πελάτας σου. Εἶμαι ὁ ἀστυνόμος καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν γειτόνισσάν σου νὰ κάμω κατ' οἶκον ἔρευναν. Σοὶ ἀφίνω ἕνα κλητῆρα διὰ νὰ σ' ἐπιτηρῇ καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθω νὰ συνομιλήσω μαζύ σου.

Ταὐτοχρόνως ἠνέῳξε τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ ἐφάνη ὁ τρίχρους ζωστήρ, εἰς τὴν θέαν δὲ τοῦ τρομεροῦ τούτου ἐμβλήματος ἡ γυνὴ ἐξηφανίσθη εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ἐργαστηρίου αὐτῆς.

— Μάτια ἀνοικτά! εἶπεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος εἰς τὸν ὑφισταμένον Πιεδούσην, ὅστις ἀπήντησε διὰ καταφατικοῦ νεύματος.

Καὶ, ἐπανελθὼν εἰς τὴν κιγκλίδα, ὁ ἀρχηγὸς ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ μετὰ προσοχῆς τὴν οἰκίαν καὶ τὰ πέριξ. Ἦτο δ' αὕτη οἰκία μονόροφος, ἔχουσα τρία παράθυρα ἐπὶ τῆς προσόψεως, καὶ οὖσα κεχωρισμένη ἀπὸ τοῦ δρόμου δι' εὐρείας αὐλῆς. Αἱ κιγκλίδες δὲν ἦσαν κλεισταί, καὶ ἡ μόνη ἔνδειξις, ἐξ ἧς ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ τις ὅτι ἡ οἰκία ἦν ἐγκαταλελειμμένη ἦτο, ὅτι δὲν ἐξήρχετο ποσῶς καπνὸς ἐκ τῶν δύο ἐξ ἐρυθροῦ κεράμου καπνοδόχων, αἵτινες ὑψοῦντο ὑπεράνω τῆς στέγης.

Ἡ προσοχὴ τοῦ ἀνιχνευτοῦ ἀπεσπάσθη πάραυτα ἐπὶ τοῦ ἐκ χιόνος τάπητος, ὅστις ἐκάλυπτε τὴν αὐλήν. Ἡ πρόσφατος χιὼν εἶνε τὸ βιβλίον, ὅπερ κατὰ πρῶτον οἱ ἐπιδέξιοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι προσπαθοῦσι ν' ἀνερευνήσωσι, διότι ἐν αὐτῇ εὑρίσκουσι πολυτίμους πληροφορίας. Οἱ ἔνοχοι ἐκτυποῦσιν οἱ ἴδιοι ἐπ' αὐτῆς τὴν ἑαυτῶν καταδίκην, ὅταν δὲν λαμβάνωσι πρόνοιαν νὰ ἐξαλείψωσι τὰ ἴχνη τῶν βημάτων αὐτῶν. Ἐκ τῶν κιγκλίδων λοιπὸν μέχρι τῆς οἰκίας ἄφησαν ἐκτυπώματα, ἅτινα τὸ ψῦχος διετήρησε θαυμασίως. Ἐφαίνοντο τέσσαρα ἴχνη βημάτων καλῶς διακρινόμενα, δύο βαθέως ἐγκεχαραγμένα διὰ ποδὸς εὐρέος, καὶ τὰ δύο ἕτερα ἐλαφρῶς ἐγκεχαραγμένα διὰ ποδὸς λεπτοῦ καὶ κομψῶς ὑποδεδεμένου, ποδὸς ἀνδρὸς ὅμως. Τὰ ἴχνη ταῦτα ἦσαν διατεθειμένα ἀνὰ δύο, ἤτοι τὰ μεγάλα ἐγγὺς τῶν μικρῶν. Τὰ μὲν ἔκλινον πρὸς τὰ δεξιά, τὰ δὲ πρὸς τ' ἀριστερά, ἀμφότερα ὅμως κατέληγον εἰς τὸ ἀνάβαθρον τῆς θύρας, καί, περίεργος σύμπτωσις, ἀμφοτέρων ἦγον ἐκ τῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν οἰκίαν. Εἶχον εἰσέλθει δίς, καὶ δὲν εἶχον ἐξέλθει ποσῶς.

— Εἶνε ἀκατανόητον, ὑπετονθόρυσεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, διότι τὰ δύο ἴχνη εἶνε ἐγκεχαραγμένα ἕκαστον διὰ τῶν ἰδίων δύο βημάτων. Δὲν δύναταί τις νὰ ἐπανέλθῃ ὁπόθεν δὲν ἀνεχώρησε. Πρέπει ἡ οἰκία νὰ ἔχῃ καὶ ἑτέραν ἔξοδον, καὶ τοῦτο ἐξακριβωτέον. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, τὰ δύο χονδρὰ ἴχνη εἶνε ἀναμφιβόλως τοῦ βωβοῦ, ὅστις ἔχει πόδας ὡς λέμβους, καὶ φέρει πέδιλα μὲ πέταλα. Βλέπω τὰ σημεῖα τῶν ἥλων. Τὰ ἄλλα βήματα εἶνε τοῦ δολοφόνου, ὅστις φέρει ὑποδήματα λεπτὰ μὲ ὑψηλὰς πτέρνας. Πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ ἐκτυπώματα αὐτῶν διὰ τοῦ γύψου. Ἂς ἴδωμεν τώρα ἐὰν θὰ λάβωμεν ἀνάγκην κλειθροποιοῦ, εἶπε θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ χαλκίνου κομβίου τοῦ κλείθρου.

Ὀσύρτης ἐστράφη καὶ ἡ θύρα ἠνεῴχθη.

— Ἐβιάζοντο, καὶ δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ τὴν ἐπανακλείσουν, ἐσκέφθη ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἢ μᾶλλον δὲν εἶχον μαζύ των τὸ κλειδί. Ὁ δολοφόνος εἰσήρχετο εἰς τὴν κυρίαν αὐτὴν ὡς εἰς τὸν οἰκόν του, δὲν ἦλθε κανεὶς νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀφοῦ δὲν φαίνονται τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τῆς ὑπηρετρίας. Ὁ βωβὸς συνώδευεν αὐτόν. Θὰ εὗρον ἀνοικτὴν τὴν θύραν τῶν κιγκλίδων, ὑπολείπεται δὲ ἤδη νὰ ἴδωμεν ἐὰν ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἡ θύρα τῆς οἰκίας.

Τότε διέβη τὴν αὐλήν, κάμνων ἀρκετὴν λοξοδρομίαν, ὅπως μὴ ἐξαφανίσῃ τὰ ἴχνη, καὶ ἀφιχθεὶς εἰς τὴν ἀναβάθραν, παρετήρησεν ὅτι τὸ ἓν φύλλον τῆς θύρας ταύτης ἦτο ἡμιηνεῳγμένον.

Εἰσῆλθε καὶ εὑρέθη ἐντὸς εὐρέος προδρόμου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἤρχιζεν ἡ κλίμαξ τοῦ πρώτου ὀρόφου. Εἰς τὸν πρόδρομον τοῦτον ἦτο ἐπισωρευμένοι ὁδοιπορικοὶ σάκκοι καὶ κιβώτια. Ὑπῆρχον ἐκεῖ ἀφ' ὅλα τὰ σχήματα καὶ ἀφ' ὅλα τὰ μεγέθη, μεταξὺ δ' ἄλλων καὶ κιβώτιον ὅμοιον ἐκείνου, ὅπερ ἔφερεν ὁ βωβὸς ἐπὶ τῶν νώτων του, ὅτε οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες συνέλαβον αὐτόν.

— Ἐὰν μοὶ ἔμενον ἀκόμη ἀμφιβολίαι, ἰδοὺ κάτι τὸ ὁποῖον θὰ ἐξήλειφεν αὐτάς, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Ἀναμφιβόλως, ἀφίχθημεν εἰς τὸ τέρμα τῶν ἐρευνῶν μας, καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ λάβω ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Τολβιὰκ δὲ Τιντσεμβράς. Μετ' ὀλίγον θ' ἀνοίξωμεν ὅλα αὐτὰ τὰ δέματα καὶ ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν δὲν ἀνακαλύψωμεν τὸ δυνάμενον νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐργασίαν μας. Ἂς μεταβῶμεν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκίας.

Ὑπῆρχον δύο θύραι εἰς ἑκάστην πλευρὰν τοῦ προδρόμου. Ἠνέῳξε τὴν πρώτην πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ εὑρέθη ἐντὸς αἰθούσης, κεκοσμημένης διὰ τρόπου παραδόξου. Πλησίον ἀνακλίντρων σχήματος Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ διακεκοσμημένων δι' ὑφασμάτων τοῦ Βωβαί, ἔβλεπέ τις καθίσματα ἐκ ξύλου ἀνακαρδίου, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ κατεδέχετο μία ράπτρια ἐνδυμάτων. Τὰ ἐκ μετάξης παραπετάσματα ἦσαν πεπαλαιωμένα. Ἐπὶ τῆς ἑστίας ἄθλιον χάλκινον ἐκκρεμὲς εὑρίσκετο μεταξὺ δύο ἀγγείων Ἰαπωνικῶν, μεγάλης ἀξίας. Πολυέλαιος ἄχαρις ἐκρέματο ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, καὶ τέσσαρες λυχνίαι, ἐξαισίας κατασκευῆς, ἔκειντο ἔναντι ἡ μία τῆς ἄλλης ἐπὶ φατνωμάτων κεκοσμημένων δι' ὡραίων κατόπτρων τῆς Βενετίας. Ἅπαντα ταῦτα ἐφαίνοντο ὅτι ἠγοράσθησαν μεταχειρισμένα ἐν βίᾳ.

Ὑπῆρχε πῦρ εἰς τὴν ἑστίαν. Εἶχον μάλιστα καύσει χαρτία, ὧν ἡ τέφρα ἀπετέλει ὀγκώδη μέλανα σωρόν.

— Ἐξεταστέαι ἐπίσης αἱ τέφραι αὗται, ὑπετονθόρυσεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀνεγείρων τὸ παραπέτασμα ὅπερ ἐχώριζε τὴν αἴθουσάν τινα ἀναπαυτηρίου ἄνευ παραθύρων, διότι ἡ οἰκία δὲν ἐφωτίζετο παρὰ μόνον ἐκ τῆς προσόψεως.

Τὸ δεύτερον τοῦτο δωμάτιον ἦτο ἀρκετὰ σκοτεινόν, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν εἶδεν ἐν αὐτῷ παρὰ μόνον ἓν ἐκκρεμὲς μετὰ βάθρου, ἐκκρεμὲς ἀρκετὰ ὑψηλὸν καὶ εὐρύ, ὥστε ἠδύνατο νὰ κρυβῇ ἐντὸς αὐτοῦ ἄνθρωπος, καὶ τράπεζαν παιγνιδίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο παιγνιόχαρτα, τοποθετημένα κατὰ πολλὰς σειράς. Κάθισμα ἔκειτο ἀνεστραμμένον ἐπὶ τοῦ τάπητος, πλησίον τῆς τραπέζης.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ ἰχνηλάτης, ἡ κυρία ἔκαμνε *πασιένσαν*. . . *ἐπιτυχία* . . . ἐσκέπτετο ἀναμφιβόλως τὸν ἐραστήν της, ὅτε ἔλαβε τὸ κτύπημα. . . ἐδῶ ἐκτυπήθη . . . Πρέπει νὰ μετρήσω τὰ παιγνιόχαρτα αὐτὰ... διὰ νὰ ἴδω ἂν λείπῃ μία δάμα τῆς πίκας...

Οὐδέν, ἐκτὸς τοῦ ἀνεστραμμένου καθίσματος, εἶχε μεταβληθῇ ἐντὸς τοῦ κομμωτηρίου. Τὸ ἐκκρεμὲς ἐκινεῖτο.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, διέβη τὸν πρόδρομον, καὶ ἠνέῳξεν ἑτέραν θύραν, τὴν τοῦ ἑστιατηρίου. Ἡ τράπεζα ἦτο παρεσκευασμένη, δύο παροψίδες, ἡ μία ἔναντι τῆς ἄλλης, ἐμαρτύρουν ὅτι δύο δαιτυμόνες εἶχον παρακαθίσει. Πλακοῦς κεκομμένος ἤπατος καὶ κυτίον, πλῆρες σταφίδος τοῦ Φον-

τενεβλώ, ἐμαρτύρουν ὅτι οἱ δαιτυμόνες ὀλίγον ἐσκέπτοντο διὰ τὴν δαπάνην.

Τὸ γεῦμα ὅμως ἐφαίνετο ὅτι εἶχε διακοπῆ ἀποτόμως, διότι τὸ πᾶν ἦτο ἐν ἀταξίᾳ ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ πέριξ αὐτῆς. Τεθραυσμένον κάθισμα ἔκειτο κατὰ γῆς, δύο φιάλαι ἀνεστραμμέναι εἶχον πλημμυρήσει οἴνου καὶ ὕδατος τὴν ἐπιτραπέζιον ὀθόνην, λείψανα δὲ φιαλῶν καὶ πινακίων ἐκάλυπτον τὸ δάπεδον.

— Ὤ! ὤ! ὑπεντοθόρυσεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἠπατώμην... Ὁ φόνος δὲν διεπράχθη εἰς τὸ ἀναπαυτήριον... ἀλλ' ἐδῶ... Καὶ ἐν τούτοις ἡ κατάστασις τοῦ πτώματος μαρτυρεῖ ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν πάλη μεταξὺ τοῦ θύματος καὶ τοῦ δολοφόνου... καὶ ἐδῶ εὑρίσκω τὰ ἴχνη λυσσώδους πάλης... περίεργον... Ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος κηλίδες, αἱ ὁποῖαι μοὶ φαίνονται ὅτι εἶνε κηλίδες αἵματος... Ἄς ἴδωμεν τὸ τραπεζομάνδυλον... ἔχει κηλίδας οἴνου μόνον... Ἡ γυνὴ ἄρα ἐκτυπήθη ὀρθία... ἀλλὰ πῶς ἐχύθη τόσον αἷμα ἐκ τῆς πληγῆς... ἡ λεπὶς τοῦ ἐγχειριδίου δὲν εἶνε πλατυτέρα κοπίδος ὑποδηματοποιοῦ... καὶ τὸ αἷμα θὰ ἔρρευσεν ἐσωτερικῶς... Ἐδῶ μακρὰ γραμμὴ αἵματος... τοῦτο καθίσταται ἔτι μᾶλλον παράδοξον... Ποῦ φθάνει ἡ γραμμὴ αὕτη;.. Ἀ! μέχρι τοῦ παρακειμένου πρὸς τὸ ἀναπαυτήριον δωματίου, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶνε τὸ ὀψοφυλάκειον... ἡ γυνὴ θὰ κατέφυγεν ἴσως ἐκεῖ... τοῦτο ἀμέσως θὰ τὸ μάθωμεν.

Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ὤθησε τὴν συγκοινωνοῦσαν θύραν, ἣν εὗρεν ἡμίκλειστον.

— Πῶς! καὶ ἄλλος ἀκόμη! ἀνέκραξεν ὀπισθοχωρῶν ἔκπληκτος.

Εἶδε, κείμενον ἐκτάδην, καὶ τὰς χεῖρας ἐξαπλωμένας εἰς σχῆμα σταυροῦ, αἱμόφυρτον πτῶμα.

Ι΄

Τὸ πτῶμα τοῦτο ἦτο πτῶμα ἀνδρὸς ἄγοντος τὸ πεντηκοστὸν περίπου τῆς ἡλικίας του ἔτος· ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ρωμαλέου καὶ φιλοκάλως ἐνδεδυμένου. Μεγάλη χρυσῆ ἅλυσις ἐκρέμματο ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ λευκοῦ ὑπενδύτου αὐτοῦ, ὃν ἐρύπαινεν εὐρεῖα κηλὶς αἵματος. Ὁ μέλας μετάξινος λαιμοδέτης αὐτοῦ ἦτο ἐν ἀταξίᾳ, καὶ μέρος τοῦ ἐπενδύτου του ἦτο ἐσχισμένον. Εἶχον ρίψει εἰς τὴν γωνίαν τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸν πῖλόν του. Τὸ πρόσωπον ἄνευ πώγωνος καὶ μύστακος, μὲ εὐρείας καὶ ὑπολεύκους παραγναθίδας, εἶχε παραμορφώσει εἰδεχθὴς πληγή, ἥτις ἔθραυσε τὸ μέτωπον καὶ διώρυξε τὸν ἕνα ὀφθαλμόν.

— Ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται, ἐψέλλισε χαμηλοφώνως ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐφονεύθη διὰ κτυπήματος μολυβδωτῆς ῥάβδου, καὶ κατόπιν πάλης... Ἡ πάλη ἤρχισε καθ' ὃν καιρὸν εὑρίσκοντο εἰς τὴν τράπεζαν... Αὐτὸς ἔπεσεν... Ἔσυραν ἐδῶ τὸ σῶμα... καὶ τὸ ἄφησαν εἰς τὴν θέσιν αὐτήν, χωρὶς νὰ λάβωσι καιρὸν νὰ τὸ κρύψωσιν εἰς ἄλλο μέρος... Ὁ δολοφόνος ἐσκέπτετο νὰ ἐπανέλθῃ, ὅπως τὸ ζητήσῃ, ἀφοῦ ἤθελεν ἀπαλλαχθῆ τοῦ πτώματος τῆς γυναικός... Θ' ἀπέστελλεν ἀναμφιβόλως καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ βωβοῦ...

Εἶτα, ἀφοῦ ἐσέκφθη ὀλίγον, ἐπανέλαβεν:

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μ' ἐκπλήττει, εἶνε ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν ἐνήργησεν ἐπ' αὐτοῦ διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου... Ἐφόνευσε τὴν γυναῖκα ἐξ ἀπίνης δι' ἑνὸς μόνου κτυπήματος, ἐνῷ μὲ τὸν ἄνδρα ἐπάλαισεν ὡς ἀχθοφόρος... Ἠξεύρω καλῶς ὅτι δὲν μαχαιρόνουν εὐκόλως ἄνδρα ρωμαλέον ὅπως αὐτό... Τίς ἄρα νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος οὗτος; Ἔχει ἐξωτερικὸν πλουσίου ἐμπόρου. Φυσιογνωμίαν προστάτου... τῆς γυναικὸς ἴσως. Δὲν θὰ δυσκολευθῶμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν τὴν ταυτότητα, διότι πρέπει νὰ ἔχῃ ἐμπορικὴν οἰκίαν, οἰκογένειαν. Θὰ λείπῃ κάπου. Χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι θὰ εὕρωμεν βεβαίως ἐπ' αὐτοῦ ἔγγραφα καὶ ἐπισκεπτήρια. Ἄνθρωπος ὅπως αὐτὸς θὰ φέρῃ πάντοτε ἐπ' αὐτοῦ χαρτοφυλάκιον· Εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν τὸν ἐφόνευσαν διὰ νὰ τὸν κλέψουν, διότι ἔχει τὸ ὡρολόγιον μὲ τὴν ἅλυσίν του, καὶ κλίνω νὰ πιστεύσω, ὅτι τὰ χρήματα δὲν εἶνε ἐπίσης ἡ ἀφορμὴ τοῦ φόνου τῆς γυναικός. Ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι ἔχομεν νὰ ἐργασθῶμεν ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν κοινῶν κακούργων, εἶνε ἀνωφελὲς νὰ ζητήσωμεν τὸν αὐτουργὸν μεταξὺ τῶν πρώην καταδίκων. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶνε ὑπόθεσις ἐκλεκτή, ἀναγομένη καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν εἰδικότητα τοῦ γέροντος Λεκόκ. Τί ἀτύχημα νὰ μὴ θέλῃ ν' ἀναμιχθῇ! Δὲν παρήκμασε ποσῶς ὁ γέρων Λεκόκ. Πρὸ ὀλίγου μοὶ ἔδωσε δύο λαμπρὰς συμβουλάς, καὶ ἄνευ αὐτοῦ θὰ ἐματαιοπονοῦμεν ἀκόμη. Τώρα, ἐξηκολούθησε μονολογῶν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἴδωμεν τί μέλλομεν νὰ πράξωμεν.

Καί, ἐπανελθὼν εἰς τὸ ἑστιατήριον, ἔστη μηχανικῶς πρὸ τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἔβλεπεν εἰς τὴν αὐλήν.

Ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ κλίνῃ καὶ ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος. Ἡ ἄμαξα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ Πήγασης ἐφύλαττε τὸν κωφάλαλον, ἐστάθμευε πάντοτε πρὸ τῶν κιγκλίδων, ὁ δὲ Πιεδούσης περιεφέρετο ἠρέμα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

— Οὐδεὶς ἐν τῇ συνοικίᾳ ὑποπτεύει τὸ παραμικρόν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Μόνον ἡ ἀνθρακοπῶλις γνωρίζει τι, ἀλλὰ αὐτὴν δυνάμεθα νὰ πολιορκήσωμεν ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου της μέχρι τῆς αὔριον, διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ. Εἶνε περίπτωσις, ἥτις σπανίως παρουσιάζεται εἰς τὴν ἀρχὴν μιᾶς ὑποθέσεως, καὶ θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς περιπτώσεως αὐτῆς. Ναί, ἐπανέλαβε περιπατῶν μεγάλοις βήμασιν ἐντὸς τοῦ ἑστιατηρίου, πρέπει νὰ ἐπιχειρήσω τοῦτο, καὶ ἐὰν ἀποφασίσω νὰ στήσω παγίδα, πρέπει νὰ στήσω αὐτὴν ἀμέσως. Οὐδεὶς θέλει ἔλθῃ νὰ ἐμπέσῃ εἰς αὐτήν, ἀφοῦ ἡ δικαιοσύνη ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως, διότι αἱ ἐφημερίδες θὰ κάμωσι διαβολικὸν θόρυβον... τοῦτο βλέπω ἀπὸ τώρα... ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ... καὶ ὁ δολοφόνος θὰ τὰς ἀναγνώσῃ... τὰς ἐφημερίδας... ἀλλ' ἐφ' ὅσον αὐταὶ δὲν θὰ κάμνωσι λόγον, θὰ πιστεύῃ ὅτι δὲν ἀνεκαλύψαμεν ἀκόμη τὴν οἰκίαν... Ἠξεύρεις ὅτι συνελήφθη ὁ βωβός του, ἀλλ' εἶνε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εἴπῃ τίποτε, διότι ἔλαβε τὰ μέτρα του νὰ μὴ γράψῃ, μήτε νὰ ὁμιλήσῃ διὰ σημείων... Πρέπει νὰ ἀνέθρεψεν αὐτὸν ἐξεπίτηδες, διὰ νὰ ἔχῃ συνεργάτην ἐχέμυθον... καὶ θὰ δεήσῃ νὰ στείλω τὸν βωβὸν αὐτὸν εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου... Ἀφοῦ ἐκπαιδευθῇ θὰ μᾶς μάθῃ πολλὰ πράγματα, ἀπαιτεῖται ὅμως καιρὸς διὰ νὰ ἐκπαιδευθῇ... καὶ ἐάν, ἐν τῷ μεταξύ, συλλάβωμεν τὸν αὐθέντην του, τοῦτο ἤθελεν ἀπλοποιήσει πολὺ τὰ πράγματα... Καὶ διατί λοιπὸν νὰ μὴ ἐπανέλθῃ ἐνταῦθα νὰ κάμῃ ἕνα γῦρον τὴν νύκτα αὐτήν, ὁ ἐξαφανιστὴς οὗτος τῶν πτωμάτων;... Ἔσπευδε νὰ ἐξαποστείλῃ τὴν γυναῖκα, καὶ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ θέσῃ εἰς τάξιν τὰ πράγματα... Ὁ ἐν τῷ ὀψοφυλακείῳ φονευμένος πρέπει νὰ τὸν ἀπασχολῇ πολύ, πρὸ πάντων ἐὰν ἄφησεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἔγγραφά του. Ἄλλως τε ἐὰν τὰ πράγματα μείνουν ὅπως ἔχουν μέχρι τῆς αὔριον, ἡ ἀνάκρισις οὐδόλως παραβλάπτεται... Θεωρῶ μάλιστα ἀνωφελὲς νὰ ἐπισκεφθῶ τώρα τὸν πρῶτον ὄροφον. Ἐμπρός! προσέθηκεν, ἀναμφιβόλως θὰ κάμω τὴν δοκιμὴν τῆς παγίδος. Τὸ μέσον τοῦτο δὲν εἶνε νέον, ἀλλ' εἶνε πάντοτε καλόν, καὶ διὰ νὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ ἐργασία θὰ ἐκτελεσθῇ καλῶς, θὰ στήσω αὐτὴν ὁ ἴδιος.

Ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος μετέβη εἰς τὸν πρόδρομον, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, διέβη τὴν αὐλήν, προσέχων πάντοτε νὰ μὴ ἀναμίξῃ τὰ βήματά του μετ' ἐκείνων, ἅτινα ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς χιόνος, καὶ διελθὼν τὰς κιγκλίδας, ὑπῆγε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν Πιεδούσην, ὅστις εἶπεν αὐτῷ:

— Ὁ ἀνθρακοπῶλης πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψεν. Ἡ γυναῖκά του θὰ τοῦ διηγήθηκε τὰ συμβάντα, διότι ἔκλεισαν ἀπὸ μέσα τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου των καὶ πιστεύω ὅτι ἐπλάγιασαν χωρὶς νὰ δειπνήσουν. Παρετήρησα ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς κλειδαριᾶς. Ὁ λύχνος των εἶνε σβυσμένος.

— Καλά! αὐτὸ ἀρκεῖ. Τώρα πρόκειται νὰ ἐργασθῶμεν ταχέως καὶ καλῶς. Θὰ ὑπάγῃς νὰ εἴπῃς εἰς τὸν 33 νὰ διευθυνθῇ μὲ τὴν ἄμαξαν εἰς τὸ Κρατητήριον, νὰ θέσῃ ὑπὸ κράτησιν τὸν βωβόν, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁμοῦ μὲ δύο ἄλλους ἀριθμούς, τοὺς ρωμαλεοτέρους.

— Ἐννόησα. Καὶ ἐγώ;

— Σὺ θὰ παραφυλάξῃς πρὸ τῶν κιγκλίδων, καὶ ὅταν ἔλθουν οἱ ἄνθρωποί μας θὰ τοὺς τοποθετήσῃς ὅπου ἐγκρίνῃς, ὄχι ὅμως πολὺ πλησίον, διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς βοήθεια. Ὅταν ἐγὼ προσκαλέσω θὰ ἔλθῃς σύ.

— Τότε λοιπὸν στήνομεν παγίδα ;

— Ναί, καὶ γνωρίζεις τὸ σύστημα. Ν' ἀφήσωμεν τὸν ποντικὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν τρύπαν καὶ νὰ περιμένωμεν, διὰ νὰ ἐπιπέσωμεν κατ' αὐτοῦ, μέχρις οὗ συλληφθῇ ἀσφαλῶς.

— Ὦ μείνετε ἥσυχος. Δὲν θὰ κινηθῶ παρὰ μόνον ὅταν σφυρίξετε. Οἱ σύντροφοι θὰ φυλάττουν τὰ δύο ἄκρα τοῦ δρόμου. Μόνον, ἐπειδὴ οἱ ποντικοὶ βγαίνουν ἀργά, ἡμεῖς θὰ παραμονεύωμεν ὅλην τὴν νύκτα, καὶ τώρα εἶνε μόλις πέντε ἡ ὥραι.

— Θὰ στείλῃς ἕνα ἀριθμὸν νὰ σᾶς φέρῃ ψωμὶ καὶ τυρί. Εἰς τὴν ὁδὸν Φελιαντὶν ὑπάρχει ἀρτοπώλης καὶ παντοπώλης.

— Καὶ σεῖς ; ἀρχηγέ ;

— Ἐγὼ θὰ δειπνήσω αὔριον τὸ πρωί. Εἰς τὸ ἔργον, παιδί μου. Ἐὰν τὸ στρατήγημα ἐπιτύχῃ, τοῦτο θὰ σοῦ κάμῃ πολλὴν τιμήν. Λοιπόν, καθὼς ὡμιλήσαμεν, ἐγὼ πηγαίνω νὰ καταλάβω τὴν θέσιν μου, μὴ ἀφίνῃς καὶ σὺ τὴν ἰδικήν σου... Ἀ! καλὰ ποῦ τὸ ἐσκέφθην, ὁ ποντικὸς ἴσως εἶνε μία γυναῖκα.

— Μία γυναῖκα !

— Ναί, εἶνε ἡ ὑπηρέτρια ἥτις ἔφυγεν. Ἠμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ ζητήσῃ τὰ κιβώτια τῆς κυρίας της, τοῦτο ὅμως δὲν τὸ ἔχω πολὺ βέβαιον. Πιστεύω μᾶλλον ὅτι ὁ αὐθέντης τοῦ βωβοῦ θὰ δείξῃ τὴν μύτην του πρὸς τὰ μέρη αὐτά. Εἴτε αὐτὸς εἶνε εἴτε ἄλλος, σὺ θὰ ἐνεργήσῃς μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Προσοχὴ ὅμως εἰς τὰ ἴχνη τῶν βημάτων ἐπὶ τῆς ἰχνόνος.

— Σᾶς ἐννόησα, ἀρχηγέ.

Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ἐννοοῦσι μὲ ἡμίσειαν λέξιν, καὶ ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἔκρινεν ἀναγκαῖον ν' ἀναπτύξῃ περισσότερον τὰς σαφεῖς ἄλλως τε ὁδηγίας, ἃς ἔδωσεν εἰς τὸν ἀριθμὸν 29. Ἐπανῆλθε λοιπὸν δρομαίως εἰς τὴν οἰκίαν καὶ κατέγεινε νὰ ἐκλέξῃ καταλληλον δι' ἑνέδραν θέσιν.

Εἶχεν ἐπέλθῃ ἡ νὺξ καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἤθελε νὰ ἔχῃ φῶς, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὸν δολοφόνον, ἐὰν ἐπανήρχετο. Ἔπρεπεν ὅμως τὸ φῶς τοῦτο νὰ μὴ ἦτο ὁρατὸν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς οἰκίας. Ὡ ἐκ τούτου, ἡ ἐπιτηρητικὴ θέσις, ἣν ὤφειλε νὰ καταλάβῃ, ἦτο ἤδη ὡρισμένη. Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀναπαυτήριον, φροντίσας ν' ἀφήσῃ ἠνεωγμένας τὰς θύρας τοῦ κομμωτηρίου τούτου καὶ τῆς αἰθούσης, αἵτινες ὡδήγουν ἀμφότεραι πρὸς τὸν πρόδρομον, ἵνα ἀκούσῃ τὸν κρότον τῶν βημάτων τοῦ δολοφόνου, ἅμα οὗτος θὰ εἰσήρχετο εἰς τὸν πρόδρομον. Ἠνέῳξεν ἐπίσης κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης, ὅπως φθάνῃ ὁ ἦχος τῆς σύριγγός του μέχρι τοῦ Πιεδούση.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ παιγνιδίου ὑπῆρχον δύο κηρία σχεδὸν ἄθικτα ἐπὶ ἀργυρῶν κηροπηγίων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐσβέσθησαν ἅμα διεπράχθη τὸ κακούργημα. Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἤναψε τὸ ἕν καὶ ἔθεσε τὸ κηροπήγιον χαμαὶ ἔν τινι γωνίᾳ. Εἶτα, ἐζήτησε θέσιν ὁπόθεν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ φαίνηται καὶ κατ' ἀρχὰς δὲν εὗρεν οὐδεμίαν, δυναμένην νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Κατόπιν ἐσκέφθη τὸ ὡρολόγιον, ὅπερ ἠδύνατο νὰ τὸν περιλάβῃ. Ἐπὶ τοῦ κυτίου του ὑπῆρχεν ὀπὴ ρομβοειδής, δι' ἧς ἠδύνατο ν' ἀναπνέῃ. καὶ ἡ κλεὶς ἦτο ἐντὸς τοῦ κλείθρου. Ἠνέῳξεν αὐτό, κατεμέτρησε τὰς διαστάσεις καὶ ἐπείσθη ὅτι ἠδύνατο νὰ κρυβῇ ἐκεῖ ἄνευ ἑτέρας δυσκολίας, εἰμὴ μόνον νὰ σταματήσῃ τὴν κίνησιν τοῦ ταλαντώθρου.

Ἔκτοτε ἡ παγὶς εἶχε στηθῇ. Ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλίντρου, παρὰ τὴν θύραν τοῦ προδρόμου, καὶ περιέμενεν.

— Εἰς τὸν πρῶτον θόρυβον τὸν ὁποῖον θ' ἀκούσω, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, θὰ τρέξω ἐντὸς τοῦ ἐκκρεμοῦς ὡρολογίου. Ὁ κακοῦργος δὲν θὰ ὑποπτευθῇ ποσῶς ὅτι εὑρίσκομαι ἐκεῖ. Ἐὰν εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀναπαυτήριον, θὰ ἴδω τί θὰ κάμῃ, καὶ θὰ προσκαλέσω διὰ συρίσματος τὸν ἀριθμὸν εἴκοσι ἐννέα. Ἐὰν κατευθυνθῇ ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸ ἑστιατήριον, θὰ ἐξέλθω ἡσύχως καὶ θὰ ὑπάγω νὰ συρίξω εἰς τὴν ἀναβάθραν. Δὲν μένει πλέον ἄλλο παρὰ νὰ ἔχωμεν ὑπομονήν.

Ἀπῃτεῖτο ὅμως μεγάλη ὑπομονὴ διὰ νὰ διέλθῃ τις ὥρας ὁλοκλήρους ἐντὸς τοῦ ἐπικινδύνου ἐκείνου μέρους, βήματά τινα μακρὰν πτώματος πρὸς δέ, καὶ μεγάλη γενναιότης ἵνα περιφρονήσῃ συνάντησιν κατὰ μόνας, ὅσῳ βραχεῖα καὶ ἂν ἦτο, μετὰ δολοφόνου, ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ ἠδιαφόρει δι' ἕνα φόνον περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον. Ἀλλ' ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ γενναιότης εἶνε αἱ δύο θεμελιώδεις τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου ἀρεταί.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἔλαβε θέσιν ἐπὶ καθίσματος γναφαλονάστου καὶ διήρχετο τὰς ὥρας του ἀνακεφαλαιῶν ἐν τῷ πνεύματί του τὰς περιπετείας τῆς παραδόξου ταύτης ὑποθέσεως, καὶ ἐξετάζων τὰς ἀντιφάσεις ἃς παρίστα. Εἰς οὐδὲν εὐάρεστον ὅμως συμπέρασμα κατέληξε, καὶ πλέον ἢ ἅπαξ ἐσκέφθη ὅτι πρέπει νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἱκανότητα τοῦ Τολβιάκ, τοῦ ἐμμέσου διαδόχου τοῦ κυρίου Λεκόκ.

Αἱ ὧραι παρήρχοντο, σημειούμεναι ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς, ὅπερ ἐσήμαινεν αὐτὰς ἠχηρῶς.

Εἶχον σημάνει αἱ δώδεκα ὧραι τοῦ μεσονυκτίου, καὶ ὁ ἐπισκοπεύων ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος προυτίθετο νὰ ἐγερθῇ, ὅπως ἀνάψῃ τὸ ἕτερον κηρίον, διότι τὸ πρῶτον εἶχεν ἤδη καῆ, καὶ μόλις ἀνέπεμπε τρέμουσαν λάμψιν, ὅτε ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον. Ἡ θύρα τῆς ἀναβάθρας ἐστρέφετο ἡσύχως ἐπὶ τῶν στροφίγγων της.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἠγέρθη καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν κρύπτην αὐτοῦ.

Ἐβάδιζον μετὰ προφυλάξεως ἐν τῷ προδρόμῳ, καὶ τὸ βῆμα τοῦ βαδίζοντος ἐπλησίαζεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸ ἀναπαυτήριον.

Αἴφνης φωνὴ συγκεκρατημένη ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας:

— Ἐδῶ εἶσαι, Μαρία ;

ΙΑ'

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἐκινήθη ποσῶς καὶ ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν του, ἐκ φόβου μήπως προδοθῇ. Ἐν τῇ ἀπαισίᾳ ταύτῃ κατοικίᾳ ἡ σιωπὴ ἦτο τόσον βαθεῖα, ὥστε ἐκ τῆς κρύπτης του ἤκουσε τὸν κρότον τῶν βημάτων ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς αἰθούσης. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, καθ' ἣν αἱ ἅμαξαι ἔπαυσαν νὰ κυλίωνται ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῶν ὁδῶν, καὶ ὑπὸ τὰς ὑψηλὰς ὀροφὰς οἰκίας μὲ ὀλίγα ἔπιπλα, ὁ ἐλάχιστος τριγμὸς ἀντήχει, τὸ ἐλαφρότερον κίνημα καθίστατο αἰσθητόν, καὶ ὁ ἐντὸς τοῦ κυτίου τοῦ ἐκκρεμοῦς κεκρυμμένος παρατηρητὴς ἤρχισε νὰ λυπῆται, διότι ἐσταμάτησεν ἀκουσίως τὸ ταλάντωθρον, οὗτινος τὸ ἠχηρὸν τικ-τὰκ ἤθελε καλύψει τὸν ἐλαφρὸν ἦχον συγκεκρατημένης ἀναπνοῆς.

Ἄλλως τε, ὁ νυκτερινὸς ἔπηλυς δὲν ὑπωπτεύετο βεβαίως ποσῶς ὅτι κατεσκόπευον αὐτόν, διότι προφέρων τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ἣν ἐζήτει, ἐχορήγει πολύτιμον ἔνδειξιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἣν ἀντεπροσώπευε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ στρατηγικώτερος τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων της. Ἡ ἀστυνομία ἐγίνωσκεν ἤδη ὅτι ἡ οἰκία κατῳκεῖτο ὑπὸ γυναικός, καλουμένης Μαρίας. Ὁ ὑπάλληλος ἐδιπλασίασε τὴν προσοχήν του. Ἤκουε δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν ὤτων αὐτοῦ, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ παρατηρήσῃ διὰ τῶν χασμάτων τοῦ κυτίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔμενεν ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα.

Ὁ ἄνθρωπος ἐβάδιζε πάντοτε ἀκροποδητί. Ἐπλησίαζε βραδέως τὴν εἴσοδον τοῦ ἀναπαυτηρίου, καὶ δὲν θὰ ἐβράδυνε ν' ἀνεγείρῃ τὸ παραπέτασμα, ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν θύραν. Πρὸ τούτου ὅμως ἐσταμάτησεν ὀλίγον, καὶ ἐπανέλαβεν ἀγγλιστὶ τὴν φράσιν:

— Εἶσαι ἐδῶ, Μαρία ;

Οὐδείς, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπίκλησιν ταύτην, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἀπώλεσεν οὔτε λέξιν.

— Ἀξιόλογα ! ἐσκέφθη, ἡ γυνὴ εἶνε Ἀγγλίς, ἢ τοὐλάχιστον ἐννοεῖ τὴν ἀγγλικήν. Τοῦτο εἶνε σημεῖον τὸ ὁποῖον ἀργότερα θέλει μᾶς βοηθήσει διὰ ν' ἀνεύρωμεν τὸν δρόμον μας.

Ἐπηκολούθησεν ἔτι μικρὰ σιγή, εἶτα τὸ παραπέτασμα ἐκινήθη. Χεὶρ ἀπεμάκρυνε τὰς πτυχὰς τοῦ παχέος ὑφάσματος, καὶ ἐπεφάνη κεφαλή, φέρουσα ὑψηλὸν πῖλον, οὗτινος ἡ καινουργὴς μέταξα ἀπέστιλβεν εἰς τὴν θνήσκουσαν λάμψιν τοῦ κηρίου, ὅπερ ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, καταληφθεὶς ἐξ ἀπίνης, δὲν ἔλαβε καιρὸν ν' ἀντικαταστήσῃ. Ὁ μόνος οὗτος φωτισμὸς δὲν ἀνέπεμπε πλέον ἢ διαλειπούσας λάμψεις, σβεννύμενος σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν, ὅπως ἀναλάμψῃ αἴφνης ἐπὶ ἓν ἢ δύο δευτερόλεπτα, καὶ ἵνα σβεσθῇ ἐκ νέου κατὰ τρία τέταρτα, ἀφίνων τὸ ἀναπαυτήριον εἰς σκότος, τοσούτῳ μᾶλλον βαθύ, καθόσον ἦτο ζωηροτέρα ἡ πρὸς στιγμὴν ἀναγεννηθεῖσα λάμψις.

Τὰ διαλείμματα ταῦτα ἠμπόδιζον πολὺ τὸν ἐν τῷ ὡρολογίῳ εὑρισκόμενον, ὅπως παρατηρήσῃ τὸν ἄγνωστον, ὅστις δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποφασίσει ν' ἀνεγείρῃ καθ' ὁλοκληρίαν τὸ παραπέτασμα. Ἐκτὸς τούτου τὸ κηροπήγιον ἦτο τεθειμένον κατὰ γῆς ἔν τινι γωνίᾳ, εἰς τρόπον ὥστε τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐφωτίζετο ἐκ τοῦ πλαγίου καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ στάσις ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἦτο λίαν ἀκατάλληλος ὅπως διακρίνῃ τις τὰ χαρακτηριστικὰ ἀτόμου, τὸ ὁποῖον βλέπει κατὰ πρώτην φοράν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας μόλις ἠδύνατο νὰ ἴδῃ αὐτὰ διὰ τῆς ρομβοειδοῦς ὀπῆς, ἥτις εὑρίσκετο ἀκριβῶς ἔναντι τῶν ὀφθαλμῶν του. Μόλις διέκρινε πώγωνα μέλανα καὶ δασύν, διότι ὁ γῦρος τοῦ πίλου ἐκάλυπτε τὸ μέτωπον τοῦ ἐπήλυδος, καὶ συνεπῶς ὁλόκληρον τὸ ἄνω μέρος τοῦ προσώπου ἔμενεν ἐν τῇ σκιᾷ.

— Θὰ ἔμβῃ ἆρά γε, ἢ θὰ φύγῃ; διηρωτᾶτο ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Καὶ ἡ ἐρώτησις αὕτη δὲν ἦτο ἡ μόνη σκέψις, ἥτις ἀπησχόλει αὐτόν. Οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ νυκτοδρόμος οὗτος ἦτο ὁ δολοφόνος, καὶ οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν εἶχε νὰ τὸν ἀφήσῃ ν' ἀναχωρήσῃ ὅπως ἦλθεν. Ἐπρόκειτο ὅμως ν' ἀποφασίσῃ, ἂν ἔπρεπε νὰ διατάξῃ νὰ τὸν συλλάβωσι, δίδων τὸ πρὸς τοῦτο σύνθημα ἄνευ ἀναβολῆς, ἢ ἂν ἦτο προτιμότερον νὰ περιμένῃ ὀλίγον ἔτι. Ἂν εἰδοποίει ἀμέσως θ' ἀπεστερεῖτο ὠφελίμων ἐνδείξεων, ἃς ἠδύνατο νὰ χορηγήσῃ ἡ πορεία τοῦ φονέως, ὅστις, ἀναμφιβόλως, δὲν ἤρχετο ἄνευ λόγου νὰ περιπλανᾶται ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ διέπραξε τὰ κακουργήματά του, καὶ ἐν ᾗ ἔκειτο ἔτι τὸ πτῶμα ἑνὸς τῶν θυμάτων του.

Τὸν λόγον τοῦτον, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας τὸν ἐμάντευεν ἢ τοὐλάχιστον ἐνόμιζεν ὅτι τὸν ἐμάντευεν.

[Ἕπεται συνέχεια]. Χ. ΚΑΛΛΑΪΣΑΚΗΣ

G. L. HEIBERG

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα

Ἕνεκεν ὑποθέσεώς τινος ἠναγκάσθην πρό τινων ἐτῶν, ν' ἀπέλθω ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Ἐπανερχόμενος εἰς Δανίαν, ἔτυχον παρὰ τοῦ ἐντολέως μου ἀδείας νὰ μείνω ἐπί τινα χρόνον ἐν Μεκλεμβούργῳ.

Κατῴκησα ἐν Δοβοράν, ἔν τινι οἰκίᾳ, ἧς ἡ τερπνὴ θέσις ἀπετέλει παράδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν περὶ ἐμέ. Κάτοικος τῆς καλῆς πόλεως Κοπεγχάγης, ἐν ᾗ οὐδόλως οἱ ἀριστοκρατικοὶ τιμῶνται, ἐξενίσθην ὑπὸ τῶν εὐγενῶν κατοίκων τῆς βορείου Γερμανίας. Ἡ συμπεριφορὰ αὐτῶν μ' ἐξέπληττεν ἐν ταῖς δημοσίαις συναθροίσεσι καὶ τοῖς χοροῖς, ἐν οἷς πάντες στυγνοὶ καὶ σοβαροί, ὡς δικασταί, παρῆσαν. Ἴσως εἴπῃ τις ὅτι ἔπασχον ἐκ νοσταλγίας. Ὁμολογῶ, ὅτι πολὺ ἀηδίαζον τὸν τόπον τοῦτον, ἐν ᾧ ἤλπιζον νὰ διέλθω ὀλίγας τερπνὰς ὥρας καὶ προεθέμην νὰ καταλίπω αὐτόν, ὅτε αἴφνης ἀφίκετο νεᾶνίς τις, μεταβαίνουσα εἰς Κοπεγχάγην καὶ μετέβαλεν ἐντελῶς τὰς ἐντυπώσεις μου.

Ἡ ζωηρὰ καὶ ἀφελὴς φύσις αὐτῆς, ἡ πίστις, ἣν εἶχεν πρὸς ἐμέ, ἡ εὐθυμία ἣν ἐδείκνυε χορεύουσα μετ' ἐμοῦ διεσκέδασαν, ὡς διὰ μαγείας, τὴν μελαγχολίαν μου καὶ ἡ Καρολίνα Α* μοὶ ἐφάνη ὡς ἄγγελος κατελθὼν πρὸς παραμυθίαν μου. Ὁ ἄγγελος οὗτος ἦτο περικαλλής, δὲν εἶνε δὲ κοινὴ ἡ ὡραιότης ἐν τῇ βορείῳ Γερμανίᾳ. Ἐκτὸς τούτου ἡ Καρολίνα ἦτο θυγάτηρ γνωστοῦ μοι ἐντίμου ἀνδρὸς καὶ γενικῆς ἀπολαύοντος διὰ τὰς ἀρετάς του ἐκτιμήσεως.

Ἦλθεν εἰς Δοβοράν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν λουτρῶν μετά τινος ἄλλης ἐκ Κοπεγχάγης κυρίας, χάριν τῶν πολλῶν ἑορτῶν, αἵτινες τελοῦνται πρὸς τέρψιν τῶν πανταχόθεν συρρεόντων ξένων.

Ἑσπέραν τινά, ἐξερχόμενος χοροῦ τινος, δὲν εὕρομεν τὴν ἅμαξαν ἡμῶν.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὡραῖος. Αἱ δύο εὐγενεῖς δανίδες ἐπεθύμουν νὰ ἐπανέλθωσι πεζῇ· ἔλαβε τὸν βραχίονά μου ἡ Καρολίνα, καὶ ἡ σύντροφός της ἄλλου τινὸς νέου.

Ἐβαδίζομεν παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, ἧς τὰ διαυγῆ κύματα κατελάμπρυνον αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης. Ὁ ἐλαφρὸς τῶν ὑδάτων φλοῖσβος ἠνοῦτο μετὰ τῶν φθόγγων τῆς ὀρχήστρας, ἣν κατελίπομεν· ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος, ἡ δὲ μυρίπνους ἑσπερινὴ αὔρα μᾶς ἔτερπεν. Ἡσθανόμην κατὰ τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην στιγμὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὅλα τὰ θέλγητρα τῆς φύσεως· οὐδέποτε ἡ ἐπ' ἐμοῦ ἐρειδομένη νεᾶνις μοὶ ἐφάνη ὡραιοτέρα· ἀγνοῶ τί ἔλεγον εἰς αὐτήν· ὅτε ἀπεχωρίσθημεν εἶχον δώσει τὸν λόγον μου ὅτι θὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της.

Μείνας μόνος, ἐξεπλάγην διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν μου. Ἡ δοθεῖσα ὑπόσχεσις μοὶ ἐφαίνετο ὡς ὄνειρον.

Τῇ ἑπομένῃ ἦλθον παρὰ τῇ Καρολίνᾳ, ἥτις μὲ συνέστησεν εἰς τὴν σύντροφόν της ὡς μνηστῆρά της, ὁμιλοῦσά μοι ἑνικῶς καὶ φερομένη πρός με ὡσεὶ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἠγαπῶμεθα.

Ὁ τρόπος αὐτῆς μοὶ ἀπήρεσκεν, ἐχάρην ὅμως πολὺ ἀνακαλύψας προτερήματά τινα τῆς τολμηρᾶς μελλονύμφου μου. Ἐγνώριζε καλῶς μουσικὴν καὶ τὰς μικρὰς ἐκείνας ραπτικὰς ἐργασίας, περὶ ἃς αἱ κυρίαι συνήθως κατατρίβουσι τὸν χρόνον. Ἀμφότεροι συγχρόνως ἐγράψαμεν εἰς τοὺς γονεῖς της· ἐγὼ ἐζήτησα αὐτὴν ὡς σύζυγον, πληροφορῶν αὐτοὺς περὶ τῆς περιουσίας καὶ τῆς κοινωνικῆς μου θέσεως.

Ἡ Καρολίνα ἔμελλε νὰ ἐπιβῇ τοῦ πρώτου ἀτμοπλοίου ἀποπλεύσοντος εἰς Κοπεγχάγην. Ἠλπίζομεν δὲ ὅτι διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου θὰ ἐλαμβάνομεν τὴν ἄδειαν τῶν γονέων.

Ἐν τούτοις καθ' ἑκάστην ἐξηρχόμεθα εἰς περίπατον· ἡ Καρολίνα μοὶ διηγεῖτο τὰ τοῦ βίου της· δὲν ἐδείκνυε μεγάλην ἀγάπην πρὸς τὸν πατέρα της· περὶ τῆς μητρός της ὅμως ὡμίλει ἐνθουσιωδῶς.

— Δόξα τῷ Θεῷ, μοὶ εἶπεν ἡμέραν τινά, οἱ γονεῖς μου θὰ παρηγορηθῶσι διὰ τὸν γάμον μου, μετὰ τὴν λύπην τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν πρὸ ἓξ μηνῶν διὰ τὴν εἰς Σουηδίαν εὑρισκομένην ἀδελφήν μου.

—Ἀδελφή σου, εἰς Σουηδίαν! ἀνέκραξα. Ἐνόμιζον ὅτι οὔτε ἀδελφόν, οὔτε ἀδελφὴν ἔχεις.

— Εἶνε θυγάτηρ τῆς πρώτης συζύγου τοῦ πατρός μου, ψυχρῶς ὑπέλαβεν.

— Ἀλλὰ διατί μένει εἰς Σουηδίαν, τίνα λύπην ἐπροξένησεν εἰς τοὺς γονεῖς;

— Θὰ σοὶ τὸ εἴπω· ἦτο δέκα ἐτῶν ὅτε ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρός της τὴν ἔλαβε μαζύ του. Ὁ θεῖος οὗτος, διαμένων εἰς Σουηδίαν, ἀπέθανε πρὸ τριῶν μηνῶν. Ἦτο ἄνθρωπος πλούσιος καὶ διακεκριμένος, εἶχε ταξειδεύσει ὅλον τὸν κόσμον. Τόσον δὲ ἠγάπα τὴν ἀδελφήν μου ὥστε ἠρραβώνισεν αὐτὴν μετὰ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του. Πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν ἦλθον καὶ οἱ τρεῖς εἰς Κοπεγχάγην ὅπου πολὺ διεσκεδάσαμεν· ὁ νέος Χένιγκ—οὕτως ὠνομάζετο ὁ μνηστὴρ τῆς ἀδελφῆς μου—ἦτο ὡραιότατος. Ἐφαίνετο πολὺ ἐρωτευμένος· ἡ ἀδελφή μου ὅμως ἐφέρετο ψυχρῶς πρὸς αὐτὸν καὶ σπανίως τοῦ ὡμίλει. Ἐνίοτε μόνον ἐκεῖνος ἐτόλμα καὶ ἐφίλει τὴν χεῖρά της. Ἀπεχωρίσθησαν, ὁ νέος ἔφυγεν εἰς ξένην γῆν, ἡ ἀδελφή μου μετὰ τοῦ θείου εἰς Στοκχόλμην. Μετά τινας μῆνας ὁ νέος Χένιγκ ἔγραψεν εἰς τὴν ἀδελφήν μου ὅτι ἠγάπα μανιακῶς νέαν τινὰ ξένην καὶ παρεκάλει αὐτὴν νὰ μὴ τὸν θυσιάσῃ εἰς τὸν ἐγωϊσμόν της. Ἀλλ' ἡ ἀγαπητὴ ἀδελφή μου εἶνε ὀλίγον ὑπερήφανος· εὐθὺς ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν καὶ προσεπάθησε μάλιστα παντὶ σθένει νὰ ἡσυχάσῃ τὸν ὀργισμένον πατέρα του, καὶ οὕτως ἡ Μάγια ἔμεινεν ἄγαμος.

— Μάγια, ἀνέκραξα, τί ὡραῖον ὄνομα.

— Εἶνε τὸ ὄνομα τῆς μητρός της, ἥτις ἦτο Σουηδή. Ἀλλ' ἄκουσον. Ὁ πατὴρ τοῦ Χένιγκ ἐλυπήθη πολὺ διὰ τοῦτο, καὶ πιστεύεται ὅτι ἕνεκα τῆς ἀποτυχίας τοῦ γάμου ἀπέθανεν. Ἡ μητέρα λέγει ὅτι ἡ Μάγια εἶνε ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του.

— Ἡ μητέρα ἔχει ἄδικον. Νομίζω ὅτι ἡ ἀδελφή σου ἐφάνη πολὺ εὐγενὴς κατὰ τὴν περίστασιν αὐτήν. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ. Διατί;

— Ἀ! εἶνε καλὴ κόρη, ἀλλὰ πολὺ ψυχρά, ὑπερήφανος, ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε εὐχάριστον νὰ ζῇ κανεὶς μαζύ της.

— Εἶνε ὡραία;

—Καθόλου. Οὐδὲ ἔχει ἄλλο προτέρημα. Ἡ μητέρα λέγει ὅτι μόνον νὰ μαγειρεύῃ γνωρίζει, καὶ τοῦτο ἔμαθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θείου. Τώρα ὁ θεῖος ἀπέθανεν. Ὁ υἱός του ἠθέλησε νὰ διανείμῃ τὴν κληρονομίαν μετὰ τῆς Μάγιας, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς ἀδελφήν, ἀλλ' αὐτὴ ὑπερηφάνως ἀπέρριψε τὴν πρότασίν του. Ἡ μητέρα λέγει ὅτι ἔχει πολὺ ἄδικον, διότι ἠδύνατο νὰ δεχθῇ χρήματα παρ' ἐκείνου ὅστις κατέστρεψε τὴν εὐτυχίαν της. Ὁ πατέρας, τοὐναντίον, ὑπερασπίζει πάντοτε τὴν Μάγιαν. Μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ ἐκ Σουηδίας νὰ μείνῃ μαζύ μας, τοῦτο δὲν εἶνε εὐχά-

ριστον, διότι ὁ πατέρας τὴν ἀγαπᾷ πολύ, καὶ ἡ μητέρα πολὺ ἐλυπήθη δι' αὐτήν.

Ἡ διήγησις αὕτη λίαν μ' ἐταράξεν. Ἡ διχόνοια τῆς οἰκογενείας μεθ' ἧς ἔπρεπε νὰ συνδεθῶ μὲ κατελύπει. Γονεῖς ἀδίκως φερόμενοι πρὸς ἑκάτερον τῶν τέκνων των, ἀδελφὴ τῆς συζύγου μου ψυχρά, ἀλαζών, στυγνή, ἴσως ὑπὸ τῆς λύπης. Ἐσκέφθην νὰ ἐπισπεύσω τὸν γάμον καὶ ν' ἀπαλλαγῶ, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν μου, τῶν οἰκογενειακῶν ἐκείνων δυσχερειῶν.

Ἀφίκετο τέλος τὸ ἐκ Κοπεγχάγης ἀτμόπλοιον κομίζον τὴν ἀναμενομένην ἄδειαν.

Ὁ πατὴρ τῆς Καρολίνας δὲν ἔγραψεν, ἀλλ' ἡ μήτηρ μοὶ ἀπέστειλεν εὐγενεστάτην καὶ κολακευτικωτάτην ἐπιστολήν. Ἐν τέλει δὲ μοὶ συνέχαιρεν ὅτι ἐλάμβανον σύζυγον κεκτημένην ἄριστα πρὸς εὐδαιμονίαν προτερήματα, τὸν ὑπογραμμόν, ὡς εἰπεῖν, τοῦ φύλου της.

Ἡ Καρολίνα ἀνεχώρησεν· ἔμεινα μόνος, ἀναλογιζόμενος τὰς ὑποχρεώσεις ἃς ἀνέλαβον...

— Ἡ κόρη αὕτη, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, εἶνε ὡραία, ἀγαθή, καὶ μ' ἀγαπᾷ. Τί ἄλλο ἐπιθυμῶ;

Συγχρόνως ὅμως ἐθαύμαζον τὴν παράδοξον ἀνατροφήν της. Μόνον ἡ διάνοιά της ἀνεπτύχθη ὁπωσοῦν, ἡ καρδία της ὅμως ἔμεινεν ἄγονος. Αἱ ἐπιστολαί της μ' ἐλύπουν καὶ μὲ παρώργιζον. Οὐδέποτε εἶδον γραφὴν χειροτέραν καὶ μᾶλλον ἀνορθόγραφον· ἐκτὸς τούτου, οἱ λόγοι της ἦσαν ἐντελῶς κενοὶ ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων. Τὸ μόνον πρᾶγμα εὐχάριστον ὅπερ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς της μοὶ ἀνήγγελεν ἦτο ὅτι ὁ κύων μου ὁ *Πιστὸς* ἦτο μαζύ της.

Ὁ ἀδελφός μου θνήσκων κατέλιπεν αὐτὸν εἰς ἐμέ· τὸν ἠγάπων πολύ. Μὲ ἠκολούθησεν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς ὃ ἐπεβιβάσθη ἡ Καρολίνα καὶ ἔμεινε πλησίον της. Ἀπεκρίθην εἰς αὐτὴν ὅτι ὁ κύων ἦτο εὐδαιμονέστερος ἐμοῦ καὶ ὅτι παρ' αὐτῇ ἐδήλου τὸ σύμβολον τῆς πίστεως.

Μετά τινας ἡμέρας, ἐνῷ ἡτοιμαζόμην ν' ἀπέλθω, ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μου ὁ ἀρχαῖος φίλος μου Ἀντώνιος Β*. Μοὶ εἶπεν ὅ,τι ἤδη ἐγνώριζον, ὅτι ἀπήρχετο εἰς Φιονίαν ὅπου ἔτυχεν ἐπιζήλου θέσεως προσθεὶς ὅτι ἦλθεν εἰς Δυβεράν ἵνα ὁμιλήσῃ μαζύ μου.

— Ἀγαπητὲ φίλε, μοὶ εἶπε, θὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς μου.

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἐννοεῖς βεβαίως, ὑπέλαβε προκύπτων τοῦ παραθύρου ἵνα κρύψῃ τὴν ταραχήν του, ὅτι πρόκειται περὶ ἔρωτος. Εἶσαι εὐδαίμων, φίλε μου, θὰ βλέπῃς καθ' ἑκάστην τὴν κόρην, τὴν ὁποίαν λατρεύω θὰ νυμφευθῇς τὴν Καρολίναν... ἐγὼ δὲ τήκομαι ἀναλογιζόμενος τὴν ἀδελφήν της Μάγιαν.

— Πῶς! τὴν Μάγιαν, ἥτις οὔτε ὡραία, οὔτε νέα εἶνε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τὴν Μάγιαν, τὴν ὁποίαν ἐγκατέλιπεν ὁ μνηστήρ της!

— Ποῖος σοὶ τὰ εἶπε αὐτά! ἀνέκραξε μετ' ὀργῆς. Δὲν εἶνε νέα λέγεις; Μόνον δύο ἔτη εἶνε μεγαλειτέρα τῆς Καρολίνας. Δὲν εἶνε ὡραία; Ποῖος λόγος δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὰς κοσμούσας αὐτὴν χάριτας; Τὴν ἐγκατέλιπεν ὁ μνηστήρ της; Ἄθλιος βλάξ! μὴ δυνηθεὶς νὰ φυλάξῃ τὸν ἐμπιστευθέντα εἰς αὐτὸν μαργαρίτην! Διὰ τοῦτο μάλιστα ἀγαπῶ μανιωδῶς τὴν Μάγιαν. Αὕτη ἠγάπα τὸν νέον ἐκεῖνον ὡς ἀδελφὸν μᾶλλον ἢ ὡς μνηστῆρα. Ἀλλ' ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν τὸν ἠγάπα. Ποία κόρη θὰ περιεφρόνει τοσοῦτον εὐκόλως τὸν πλοῦτόν του; Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐλάτρευον αὐτήν, παρ' ὀλίγον δὲ παρεφρόνουν μαθὼν ὅτι ἦτο ἐλευθέρα.

— Καὶ ποῦ τὴν ἐγνώρισας;

— Εἰς Στοκχόλμην, ὅπου ἡ μήτηρ μου ἔμεινεν ἐπί τινα ἔτη. Συχνάκις ἐπήγαινον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θείου της. Τί ἄνθρωπος! δὲν ὑπάρχει ὅμοιος.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ λάβω γυναῖκα τὴν μνηστὴν ἄλλου.

— Ἐν Δανίᾳ δυνατόν· τὸ πρᾶγμα ὅμως ἐν Σουηδίᾳ δὲν εἶνε προσβλητικόν· ἐκτὸς τούτου μικρὰς μόνον σχέσεις εἶχε μετ' αὐτοῦ ἡ Μάγια.

— Ὡμολόγησες εἰς αὐτὴν τὸν ἔρωτά σου.

— Ὤ! ὄχι δὲν ἐτόλμησα. Προσεπάθησα νὰ μὲ νοήσῃ, ἀγνοῶ ὅμως ἂν ἐπέτυχον.

— Καὶ ἐγὼ τί μέλλει νὰ πράξω;

— Ν' ἀγρυπνῇς ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ τούτου, νὰ μὲ πληροφορῇς περὶ τῶν συμβαινόντων ἐν τῇ οἰκογενείᾳ της, καὶ ἂν θέλῃς μέχρι τάφου νὰ εὐγνωμονῶ εἰς σέ, νὰ ἐκλέξῃς τὴν καταλληλον στιγμὴν νὰ εἴπῃς τὸ ὄνομά μου καὶ νὰ ἐγχειρίσῃς αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν. Ἀδιάφορον ἂν ἡ ἡμερομηνία θὰ εἶνε παλαιά, τὰ αἰσθήματά μου δὲν θὰ μεταβληθῶσι μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς μου.

Ὑπεσχέθην ὅτι θὰ ἐκτελέσω τὴν θερμὴν αὐτοῦ παράκλησιν καὶ ἀπεχωρίσθημεν. Περιπατῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος παρέβαλλον τὰ πρὸς τὴν Μάγιαν αἰσθήματα τοῦ φίλου μου πρὸς τὴν ἀγάπην τῆς Καρολίνας.

—Πολὺ παράδοξον, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, τὸ αἴσθημα τὸ ὁποῖον καλοῦμεν ἔρωτα. Ὁμοιάζει πρὸς φοίνικα, ὅστις τόσῳ μᾶλλον ἀναπτύσσεται ὅσῳ κατ' ἀρχὰς ἡ βλάστησίς του ἐμποδισθῇ.

Ἀνέγνων, δὲν ἐνθυμοῦμαι εἰς ποῖον ποιητήν, ὅτι οἱ κλάδοι τοῦ ἔρωτος πρέπει νὰ βραχῶσιν ὑπὸ δακρύων, ὡς οἱ τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ αἵματος. Εὐτυχὴς ὁ τρέφων ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸ εὐγενὲς τοῦτο αἴσθημα! ὅσον ἀσθενὴς καὶ ἂν εἶνε ἡ ἐλπίς του, ἀρκεῖ ἵνα καταθέλγῃ αὐτόν. Ἀλλ' ὁ γάμος δυνατὸν ν' ἀποβῇ εὐτυχὴς καὶ ἄνευ τοῦ πάθους τούτου.

Ταῦτα ἀναλογιζόμενος ἀφικόμην εἰς Κοπεγχάγην καὶ ἀπεβιβάσθην φαιδρός.

[Ἕπεται συνέχεια]. Σ*

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ φύλλου 319, ἀπὸ τοῦ ὁποίου

δημοσιεύονται

ΝΕΑ ΟΛΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ

κομψότατον καὶ ἐκλεκτὸν τομίδιον, περιέχον εὐφυεστάτας καὶ ἀληθεῖς Ἀθηναϊκὰς εἰκόνας τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου.

ΑΙΣΩΠΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχήν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' Ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἡ ἐν Πάτραις γενικὴ ἀντιπροσωπεία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη, ἀναδεχθέντι ταύτην εὐγενῶς, τῷ κ. Λεωνίδᾳ Κανελλοπούλῳ. (Τουρκικὸν Προξενεῖον. Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δήποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Α. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ

ὑπὸ

Α. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ὑφηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

Α. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων

μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὑρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 350 σελίδων

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΓΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφότερα τὰ φύλα. διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 4.
Ἁπλῶν μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσᾶ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς τῷ κ. Ι. Γ. Τσακασιάνῳ ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ ν' ἀποκτήσωσι ταῦτα, ἂς πέμψωσι τὸ ἀντίτιμον ἢ τῷ κ. Τσακασιάνῳ, ἢ τῇ διευθύνσει τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τυπογραφεῖον **Κορίννης** *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*